

«Εκάθισεν Ἀδάμ ἀπέναντι τοῦ Παραδείσου... θρηγνῶν ὠδύρετο»

ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ τῆς Τυρινῆς ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία μᾶς θυμίζει τὸ τραγικότερο γεγονός τῆς ἀνθρώπινης ιστορίας, τὴν ἔξωση τῶν Πρωτοπλάστων ἀπὸ τὸν Παράδεισο. Ὁ Θεὸς δημιουργήσε τὴν ὕλική κτίση, τὰ ἄμυχα καὶ ἔμψυχα ὄντα, γιὰ νὰ μοιραστεῖ μὲ αὐτὴ τὴν δική Του μακαριότητα. Ἰδιαίτερως, δημιούργησε τὸν ἄνθρωπο, ὡς τὴν κορωνίδα τῆς δημιουργίας, γιὰ νὰ τὸν καταστήσει κοινωνὸ τῆς θεότητάς Του! Ὅμως ἐκεῖνος ἀπέρριψε αὐτὴ τὴν υπέρτατη τιμὴ καὶ προτίμησε νὰ γίνει φορέας τοῦ κακοῦ καὶ νὰ βυθισεῖ τὸ δικό του αὐτόνομο δρόμο, ὁ ὁποῖος τὸν ὤδηγῃσε στὴ θγορὰ καὶ στὸ θάνατο. Μετὰ τὴν ἔξωσή Του ἀπὸ τὸν «κῆπο τῆς τρυφῆς», στάθηκε ἀπέναντι καὶ θρήνησε τὴν χαμένη εὐτυχία του. Ὅμως ὁ ἀδαίματος αὐτὸς θρήνος δὲν ἦταν δυστυχὺς μεταμέλεια, ἀλλὰ ὠφελμιστικὸς ὀδυρμός. Ἄν

ὁ θρήνος τοῦ ἦταν μετάνοια ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, γιὰ τὴν πώση του, καὶ ὑπόσχεση γιὰ τὴν ὀντολογικὴν διορθωση, θὰ λάμβανε τὴν συγχωρεση ἀπὸ τὸν παντελεῆμενο Δημιουργό του καὶ θὰ ἐπανερχόνταν στὴν πρὸ τῆς πτώσεως κατάσταση. Ὁ ἴδιος εἶχε παρασφαθεῖ σὲ σημεῖο ποὺ δὲν εἶχε πλέον τῆς θῆκης δυνάμει καὶ κάνει αὐτὴ τὴ μεγάλη υπέρβαση. Γι' αὐτὸ ἀνάλαβε ὁ στοργικὸς Οὐράνιος Πατέρας, νὰ τὸν λυτρώσει, διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου Του. Ἡ ἐνθλίμηση αὐτοῦ τοῦ ἀθάβριου γεγονότος ἀποτελεῖ ὠφέλιμη βάση γιὰ τὴν ἀσκήση τὸν προσωπικοῦ μας ἀγώνα, κατὰ τὴν Μ. Τεσσαρακοστή, ἡ ὁποία εἰκονίζει τὴν μεταπτωτική πορεία τοῦ κόσμου πρὸς τὴν ἐν Χριστῷ ἀπολύτρωση. Σὰς εὐχόμεστε ἀδελφοί μας καλὸ στάδιο, καλὸ ἀγὼνά καὶ μὴ λημονεῖτε τὴν πώση μας!

Αποκαθλώνουν ἁγίας εἰκόνας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης!

«ΠΥΡΕΤΩΔΕΙΣ» εἶναι οἱ προετοιμασίες τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ. γιὰ τὴ λειτουργία τοῦ Τμήματος Ἱσλαμικῶν Σπουδῶν τὸν ἐρχόμενο Ὀκτώβριο! Οἱ εἰδήσεις ἀπὸ αὐτὴ τὴν προετοιμασία εἶναι θαυβερές! Διαβάστε τὴν ἀκόλουθε εἰδηση, ὅπως τὴν δημοσιοποίησε τὸ ἱστολόγιο «Καίσιμη Βάσις» καὶ φρίξτε: «Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Α.Π.Θ. εἰτομάζεται γιὰ τὴν εἰσότη ἱσλαμιστῶν!!! Ἐγκυρες πηγὲς μᾶς ἀνεφεραν πρὶν λίγες ὥρες, πῶς μὲ ἐνόηθη τὸ Κομητῆρος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, ἐκλῶνουν τὸν προσκυνητῆρὶ τοῦ Τριδικοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὸν 10ν ὁροφὸ (ἐξοδό Θεολογικῆς) καὶ τὸ μεταφέρουν στὸν 4ο ὁροφόν!! Μὲ ἄλλα λόγια ἀρχίσαν σιγὰ – σιγὰ ἡ «ἔξωση» τοῦ ἀληθινοῦ Τριδικοῦ Θεοῦ καὶ «ἐγκάταστασι» τοῦ ἐδωλικοῦ καὶ ἀνυπαρκτοῦ Ἀλλά! Εἰσάγεται τὸ δαιμονικὸ Κοράνιο πὸ Μωάμεθ καὶ «ἐκπαραθυρύνεται» τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ! Σὺγχρονον ἐκονομαχίᾳ ἀποκαθλώνουν τῆς ἱερᾶς Εἰκόνης καὶ τὰ σεβάσματα μᾶς, γιὰ νὰ μὴ ἐνοχλοῦν τὸς ἐκονομαχίους μουσουλμάνους! Κι ὅλα αὐτὰ γιὰ νὰ «μὴ μᾶς παρεξηγήσουν οἱ ξένοι» καὶ μᾶς χαρακτηρίσουν «δογματιστὸν», «φανατικὸς» καὶ «σκοταδιστές!» Γιὰ νὰ μὴ μᾶς ἀποκαλέσουν «καθυστερημένους» καὶ «ισλαμοφοβούς!» Σημεῖα τῶν καιρῶν! Τὸ μόνον ποὺ δὰ μπορούσαμε γὰ ψελλίσουμε γιὰ τὴν περίπτωση εἶναι ὅτι θὰ τρίχουν τὰ ἁγιασμένα λείψανα τῆς Θεσσαλονίκης, οἱ ὁποῖοι Βασιανίστηκαν καὶ ἐχάσαν τὴ ζωὴ τους ἀπὸ τοὺς «ἀδελφούς μας μουσουλμάνους», ὅπως ἀρέσκεται νὰ τοὺς ἀποκαλεῖ ὁ κ. Βαρθολομαῖος! Δυστυχῶς!

Γενοκτονία Χριστιανῶν ἐν ἐξελίξει!

Οἱ «ΑΔΕΛΦΟΙ μουσουλμάνοι» τοῦ κ. Βαρθολομαίου, γνωρίζετε μὲ ποῖο τρόπο ἐκφράζοντ καὶ «ἀδελφών» τους σιδημάτῃ πρὸς τοὺς Χριστιανούς; Μὲ χατζάρες! 7.000 Χριστιανοὶ θανατωθηκαν τὸ 2105 γιὰ τὴν πίστη τους, κατὰ κύριο λόγο σὲ ἰσλαμικὲς χώρες. Δεῖτε τὴν εἰδηση: «Περισσότεροι ἀπὸ ἑπτὰ χιλιάδες Χριστιανοὶ δολοφονήθηκαν γιὰ τὴν πίστη τους, τὸ 2015, ὅπως ἐκτιμῶν ἀκτιβιστὲς τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων. Τὸ 2015 ὑπῆρξε ἕνα μαρτυρικὸ ἔτος γιὰ τοὺς Χριστιανούς. Οἱ δολοφονηθέντες εἶναι σχεδὸν 3.000 πλοῖοι παραπάνω ἀπὸ ὅτι τὸ 2014, ὅπως σημειώνει ἡ βρεταννική ἱστοσελίδα «Christian Today», ἐπικολοῦσμεν στοιχεῖα ἀπὸ τὴ διεθνὴ ὀργάνωση υπερασπίσεως τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων τῶν χριστιανῶν Ἀνοιχτὲς Θύρες». Ἀναφέρεται ἐπίσης ὅτι 2.400 χριστιανικοὶ ναοὶ καὶ τὸ παρελθὸν ἔτος ἔχουν καταστραφεῖ ἢ ἔχουν ὑποστεί σοβαρές ζημιές. Στὸν κατάλογο τῶν τὸν ἐπικινδύνων χωρῶν γιὰ τοὺς Χριστιανούς, καταγράφονται: Ἰράκ, Λιβύη, Συρία, Ἰράν, Ἀφγανιστάν, Πακιστάν, Σομαλία, Σουδάν, Εὐρωβασιλὶ καὶ Νιγηρία» (Πηγή: Τομέας ἐνημερωτικῆς πρῖsonplanet.gr). Διερωτοῦμαστε: τὴ στιγμή ποῦ «κτίχεται» σὰ διαδροσκιακὰ συνεδερία, κυρίως μὲ τοὺς μουσουλμάνους, γιατί συνεχίζονται οἱ σφαγές, ἀπὸ τίς «κιερὲς χατζάρες» τους; Ποιὸς ὁ ρόλος αὐτῶν τῶν ἀνιερῶν συναντήσεων, ἀφοῦ δὲν καταλαβαίνουμε τὰ «ιερά δολοφονικὰ» αἰσθημάτῃ τους; Μποροῦν οἱ θιασώτες τὸν θρησκευτικὸ συγκρητισμὸ νὰ μᾶς δώσουν μία ἐξηγήσι, γιατί ἔχουν ἀποτύχει οἱ στόχοι τους γιὰ «κέρλην μετὰ τῶν θρησκείων». Νὰ μᾶς ποὺν τί φταίει; Ἄν καὶ ἐμεῖς τὸ γνωρίζουμε...

Ὁ Πάπας Φραγκίσκος προσεύχεται εἰς τὸν Ἀλλάχ!

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ μόνον οἱ «δικοί» μας μεγαλόδοξοι κληρικοὶ ποὺ ἀποκαλοῦν τοὺς μουσουλμάνους «ἀδελφούς» τους, ἀλλὰ εἶναι καὶ ὁ «ἀλά-θιος»! «Ἀπὸ ὠρὴς ἐδεξε τὶς προσθεσεις του, ὅταν ἐπέτρεψε ἱσλαμικὲς προσευχὲς καὶ ἀναγνώσεις ἀπὸ τὸ Κοράνι» στὸ Βατικανὸ γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ιστορίᾳ! Ἐπίσης, κατὰ τὴν ἐπισκευή του στὸν καθεδρικό ναὸ τοῦ Ἁγίου Πατρίκιου στὸ Μονχάταν ἔκανε πολὺ σαφές ὅτι πιστεύει ὅτι οἱ Χριστιανοὶ καὶ Μουσουλμάνοι λατρεύουν τὸν ἴδιο Θεὸ», υποθέτωντες τὶς ἀρχεὺς τοῦ λεγόμενου «Christlan» καὶ βέτοντας τὰ

γινώδια ποὺ ὑπέστησαν στὴ Μέκκα. Αὐτὴ τὴ στιγμή, σὰς διαβεβαιώνω γιὰ τὶς προσευχὲς μου. Ἐγὼ ἄνωσει τὸν ἐαυτό μου μὲ ὁλους σας. Μία προσευχὴ πρὸς τὸν Παντοδύναμο Θεό, τὸν φιλεῦστοπλαγνῶν» (Ιστολ. redskywaming.blogspot.gr! Ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὸ «παίζει» ὑπερ-επισκόπος τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας, χρησιμοποιεῖ ἰσλαμική ὀρολογία γιὰ τὸ Θεό, ποὺ σημαίνει σασ-φέατσα διὸ προσεύχεται στὸν Ἀλλάχ! Δοξάζετε τοὺ!

Ὁ ἔωσφορὸς προωθεῖται ὡς ὁ νέος «θεός» τῆς ἀνθρωπότητος!

Ἡ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ἀνταρσσία δὲν ἔχει πραγματοποιηθῇ στὴν ἀνθρώπινη ιστορία καὶ γι' αὐτὸ δικαία χαρακτηρίζεται ὡς ἡ ἀποστασία τῶν ἐσχάτων». Κύρια ἐκφρασὴ τῆς, ἡ ἀνηση καὶ ἡ ἐχθρότητα πρὸς τὸ Θεὸ καὶ ἡ ραγδαία ἀνάδειξη τοῦ Ἑωσφόρου, σὲ παγκόσμιον ἐπίπεδο, ὡς τὸν πραγματικό «σωτήρα» τῆς ἀνθρωπότητς! Δεῖτε τὴν εἰδηση, ὅπως τὴν δημοσιοποίησε ὁ ἀγωνιστὴς δημοσιογράφος κ. Ν. Χειλοδάκης: «Ἐνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἀμερικανικά κανάλια, τὸ FOX tv, παρουσιάζει γιὰ τὴν νέα τηλεοπτικὴ σεαζὸν τοῦ 2016 μία νέα πολυδιαφημισμένη κινηματογραφική σειρά, μὲ τὸν τίτλο «LUSIFER». Στὴν μεγάλη αὐτὴ τηλεοπτικὴ παραγωγὴ ὁ Λούσιφερ, δηλαδὴ ὁ Διάβολος, παρουσιάζεται σὰν ἕνας παρεξηγημένος καὶ κατασκοφανισμένος ἀγγέλός, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα εἶναι ὁ... μεγαλύτερος Ἅγιος καὶ ὁ πραγματικὸς σωτήρας τῆς ἀνθρωπότητς. Δεδο-

μένον ὅτι καὶ ὁ ἴδιος Πάπας τὸν εἶχε ἀποκαλέσει Ἅγιο, τότε ὅλα ἐρχονται σὲ πλήρη συμφωνία γιὰ τὴν σημερινὴ ἁγοποίηση τοῦ! Ὁ χαρισματικὸς καὶ «ᾠδikhμένος» αὐτὸς Ἅγιος, ἐρχεται νὰ ἐμφανιστεῖ σὲ μία στιγμή ἐν μέσω πολὺ σημαντικῶν διεθνῶν ἐξελίξεων, ἐν μέσω πολλαπλῶν πομπικῶν ἀλλὰ καὶ συνειδησιακῶν κρίσεων τῶν ἀνθρωπότητς καὶ θὰ προβληθεῖ ἀντὶ ὁ νέος σωτήρας ποὺ ἡ ἀνθρωπότης τὸν εἶχε ἀπορρίψει καὶ τὸν εἶχε ἀδικήσει. Σὲ αὐτὴ τὴν γραμμὴ προβολῆς τοῦ ἐπστρατεύονται μεγάλᾳ διεθνῇ ΜΜΕ καὶ διεθνῇ μέσᾳ προβολῆς, ὅπως τὸ μεγάλο ἀμερικανικὸ κανάλι FOX tv. Αὐτὸς θὰ γίνεῖ ὁ μεγαλύτερος πλανετήης ποὺ θὰ στείλει τὸ μήνυμά τῆς «σωτηρίας» τῆς ἀνθρωπότητς, δηλαδὴ τῆς ὁλοκληρωτικῆς τῆς υποδουλωσης στὴν Νέα Τάξη. Φαίνεται πὺς ἥρθε ἡ μεγάλη τὸ ὦρα. Τί ἄλλο θὰ δοῦμε! Διερωτοῦμαστε καὶ ἐμεῖς μαζί του: τί ἄλλο πρόκειται νὰ δοῦμε;

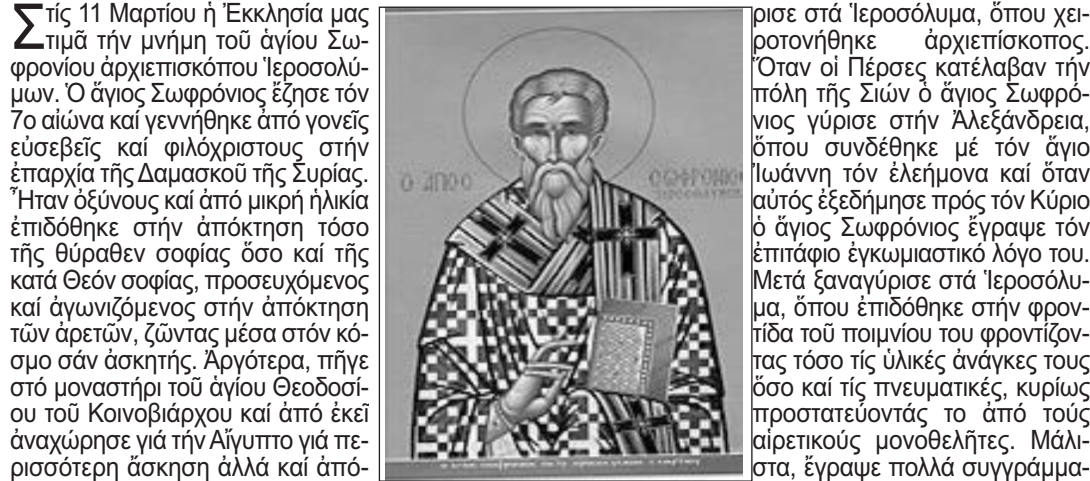
Μητρ. Χαλκηδόνας: «Αἱ τρεῖς μεγάλα Ἀβρααμιαῖα θρησκείαι ἔχουν ἕνα Θεόν»!

ΜΙΑ ΑΠΟ τῖς φρικωδέστερες καὶ ποὺ βράσφημες οἰκουμενιστικὲς «ὀμολογίες» τῶν «δικῶν» μας οἰκουμένων, εἶναι καὶ αὐτὴ τοῦ «κοιντοῦ Θεοῦ τῶν μονοθεϊστικῶν θρησκειῶν»! Σταθερὸς στὴν «πίστη» του αὐτὸ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Χαλκηδόνας Ἀθανάσιος, «ὀμολογῇ-σε» ὅτι: «ἂν τρεῖς μεγάλα ἀβρααμιαῖα θρησκείαι, ἔχουσαι ἕνα Θεόν, πολλὰ τὰ κοινὰ καὶ τὸν αὐτὸν σκοπόν, τοῦτ' ἐστὶν τὴν «σωτηρίαν» καὶ εὐμερίαν τοῦ ἀτόμου, ἀνεγάρχητες θρησκείας, φυλῆς καὶ γλώσσας, ὀφείλουν νὰ συνεργασθοῦν ἐν εἰρήνῃ διὰ τὸ καλὸν τοῦ πλανήτου καὶ τοῦ κόσμου παντός. Ἐτέρᾳ διε-ζδοδὸς δὲν ὑπάρχει. Τοῦτο ἄλλωστε ἐπιδικῶνουν καὶ οἱ διαθρησκειακοὶ διάλογοι» (Ιστολ. Φῶς Φαναρίου)! «Ἄλλη διεζδοδὸς δὲν ὑπάρχει» κατὰ τὸν Σεβασμιώτατο, παρὰ μόνον ἡ ταῦτη ποὺ ἀληθινὸ Τριδικὸν Θεοῦ, μὲ τὸν «θεὸ» τοῦ «Καίσιμοῦ», τῆς «Καιμπάλα» καὶ τοῦ Ἰσλάμ! Ἐπί-σης «βλέπει» ὁ Σεβασμιώτατος ὅτι «ἂ ἀβρααμιαῖα θρησκείαι, ἔχουσαι ἕνα Θεόν, πολλὰ κοινὰ καὶ τὸν αὐτὸν σκοπόν, τοῦτ' ἐστὶν τὴν σωτηρίαν»! Μὲ ἄλλα λόγια «διορβάνει» τὸν Ἀπόστολο Ἰωάννην, ὁ ὁποῖος δὲ γνωρίζει ἄλλο Θεόν, ἐκτὸς ἀπὸ Ἐκεῖνον ποὺ μᾶς γνωρίζε ὁ ἑνασφορὸς Λόγος Του (Α' Ἰωάν. 2, 23). «Διορβάνει» τὸν Ἀπόστολο Πέτρο, ὁ ὁποῖος τόνισε πῶς «οὐκ ἐστὶν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἡ σωτηρία», παρὰ στὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστῷ (Πράξ. 4,12), ὁκλαγωγώντας σωτηρία καὶ ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας! Ἄν ὁ Σεβασμιώτατος καὶ ὁλοὶ οἱ ὁμοφρονεῖς του, ζῶσαν σὲ ἐποχές ποὺ λειτουργεῖ τῆ ἐκκλησιαστικὴ συνέπειε θὰ «εἶχαν πᾶσι οπίη τους», ἄλλ...

Ἀπίστευτον: Ορθόδοξος κληρικὸς ἐτέλεσε γάμον μετὰξὺ δύο ἀνδρῶν;

ΔΗΜΟΣΙΟΠΟΙΗΘΗΚΕ μία πρωτόκουστη εἰδηση: «Ορθόδοξος κληρικός παντρεύε ἀνδρες μετὰξὺ τους (ὁ ἕνας ἐκ τῶν ὁποίων εἶχε προβεῖ σὲ ἄλληλῃ φιλοῦ). Ὁ ἐν λόγω κληρικός τυγχάνει Ἀρχιμανδρίτης τῆς περιοχῆς τῆς Πεντέλης. Σὺνεβη τὸ 2001, ἐν γνῶσει τοῦ ἀρχιμανδρίτη, ἀφοῦ εἶναι πρῶτος ἐξάδερφός του ἑνὸς (αὐτοῦ ποὺ παρίστασε τὴν νύφη). Ἡ τελετὴ τελεστήθη στὸ Σούνιο, κατὰ ἀπὸ τὸν ναὸ τοῦ Ποσειδῶνα. Ἀηδία προκαλεῖ ἡ ἀναφορὰ τῆς παρ-ουσιαστικῆς Στεφανίδης διὸ ὁ ἀπο-αποκαλοῦμενος ὡς Ἑσρη» εἶχε προ-βεῖ σὲ ἐπέμβαση (ἀκουσον ἀκουσον) διορθώσεως φύλου». (Ιστολ. ευτηνήσε Ρε!) Τὸ ἱστολόγιον διε-ρωτᾷται ἂν, «Ὅ ἐν ἑνὸς γάμῳ φανερῶν-θῇ, τὸν τέλεσε ἄλλῳ μετὰξὺ δύο ἀνδρῶν, ἐχε καθαιρεθεῖ ἡ δοχ. Ἡ σχετικὴ ἀναφορὰ ποὺ γίνεταὶ στὸ βίντεο, ἀπὸ τὸν ἐξέδορο τοῦ κύριου του πραγματικό «σωτήρα» τῆς ἀνθρωπότητς! Δεῖτε τὴν εἰδηση, ὅπως τὴν δημοσιοποίησε ὁ ἀγωνιστὴς δημοσιογράφος κ. Ν. Χειλοδάκης: «Ἐνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἀμερικανικά κανάλια, τὸ FOX tv, παρουσιάζει γιὰ τὴν νέα τηλεοπτικὴ σεαζὸν τοῦ 2016 μία νέα πολυδιαφημισμένη κινηματογραφική σειρά, μὲ τὸν τίτλο «LUSIFER». Στὴν μεγάλη αὐτὴ τηλεοπτικὴ παραγωγὴ ὁ Λούσιφερ, δηλαδὴ ὁ Διάβολος, παρουσιάζεται σὰν ἕνας παρεξηγημένος καὶ κατασκοφανισμένος ἀγγέλός, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα εἶναι ὁ... μεγαλύτερος Ἅγιος καὶ ὁ πραγματικὸς σωτήρας τῆς ἀνθρωπότητς. Δεδο-

Ὁ ΘΕΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

ρίσε τὸν Ἱεροσόλυμο, ὅπου χειροτονήθηκε ἀρχιεπίσκοπος. Ὅταν οἱ Πέρσες κατέλαβαν τὴν πόλιν τῆς Σιών ὁ ἅγιος Σωφρόνιος γύρισε στὴν Ἀλεξάνδρεια, ὅπου συνδεθηκε μὲ τὸν ἅγιο Ἰωάννην τὸν ἐλεημονα καὶ ὅταν αὐτὸς ἐξεδήμησε πρὸς τὸν Κύριο ὁ ἅγιος Σωφρόνιος ἔγραψε τὸν ἐπιτάφιο ἐγκωμιαστικό λόγο του. Μετὰ θαναύρισε στὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπου ἐπιδόθηκε στὴν φροντίδα τοῦ ποιμνίου τοῦ φροντίζον-τος τόσο τῆς ὕλικῆς ἀνάγκης τους ὅσο καὶ τῆς πνευματικῆς, κυρίως προστατεύοντάς το ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς μονοθελητές. Μάλιστα, ἔγραψε πολλὰ συγγράμματα ἀλλὰ καὶ τὸν βίο τῆς Ἁγίας Μα-ρίας τῆς Αἰγυπτίας. Ὁ ἅγιος Σωφρόνιος ἀφοῦ ἐξῆλθε θεοφιλῶς συγγράφοντας, διδασκοντας καὶ νοουθε-τώντας τὸ ποιμνίον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων ἐξεδήμησε πρὸς τὰ οὐράνια σκηνώματα.

Τό Ὁρθόδοξον καὶ τὸ «ὀρθόδοξον» βιβλίον

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἐνοῖεσαι καὶ ἐνδυναμῶνεται γιὰ προσευχή..

Ἡ μελέτῃ τῶν πνευματικῶν βιβλίων ἀπαιτεῖ μέχρι κανεὶς νὰ ἀντιληφθεῖ τὴν ὠφέλεια ποὺ κομίζον, κά-ποια θυσιά. Πολλὲς φορές ἡ μελέτῃ γίνεταί ἐπίπονη. Πάντως, ὅπως λέγουν οἱ ἅγιοι Πατέρες, οὐδεὶς ἀνῆλθεν εἰς τὸν οὐρανὸν μετὰ ἀνέσεως. Καὶ πρέπει νὰ κόψουμε θεάματα, χαρὰ διαβάσματα, λόγια μάταια καὶ ἀνώφελες ἐνσυχολήσεις, γιὰ νὰ δώσουμε χώρο στὴν μελέτῃ καὶ τὴν προσευχή. Ἀλλῶς δὲν ὠφελεῖ νὰ λέμε στὴν ἐξουλόγησιν τὰ παραπαιήματα μᾶς καὶ νὰ γρι-ναζώμε γιὰ τῖς πτώσεις μας καὶ τὸ γεγονός ὅτι παρα-μένουμε ἀδιόρθωτοι. Λεεὶ πάλι ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ὅτι δὲν πρέπει νὰ προσφιλώμαστε ὅτι λόγῳ ἐργασίας καὶ φροντῖδων δὲν προλαβαίνουμε νὰ διαδασώμεν καὶ ὁ αὐτὸ παρῖδει στους μοναχοὺς. Λέ-ει ὅτι ἐμεῖς, ἐπειδὴ εἰμαστε μέσα στὸν κόσμο, ἔχουμε περισσότερη ἀνάγκη νὰ μελετοῦμε.

Τελικὸς στόχος τῆς μελέτης εἶναι νὰ ἐλκύσουμε τὴ Θεία Χαρὰ καὶ μὲ τὴ βοήθεια τῆς προσευχῆς νὰ γρα-φεῖ ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ στὴν καρδίᾳ μας.

Καὶ ἐρχόμεστε τώρα στὴν ἐπιλογὴ τῶν πνευμα-τικῶν βιβλίων· ὅπως λέει καὶ πάλι ὁ ἱερός Χρυσόστο-μος πρέπει νὰ ἀποκοῦμε τέτοια βιβλία, ποὺ καὶ μόνο με τὴν παρουσία τους στὰ στήπια μᾶς διώκουν κάθε διαβολικὴ ἐνέργεια.

Τὶ βιβλία διαβάζουμε. Κυρίως καὶ πρωτίστως τὴν Καινὴ καὶ Παλαιὰ Διαθήκη. Τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου μᾶς καὶ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων. Τὰ τέσσερα Εὐαγγέ-λια, τῖς πράξεις τῶν Ἀποστόλων τῖς ἐπιστολὲς τοῦ Ἀπ. Παύλου, τοῦ Πέτρου, τοῦ Ἰωάννου, τοῦ Ἰακώβου τὸν ἀδελφοθέου, τοῦ Ἰούδα καὶ τὴν Ἀποκάλυψη. Ὅλα τὰ βιβλία τῆς Π. Διαθήκης καὶ γενικῶς τὰ βιβλία τῆς ἁγίας Γραφῆς ποὺ περιλαμβάνονται στὸν Κανόνα, τὸν κατά-λογο ποὺ ἐνέκρινε ἡ Στ' Οἰκουμένη Σύνοδος. Δὲν με-λετοῦμε ἀπὸ περιέργεια τὰ ἀπόκρυφα ψευδεπίγραφα καὶ νῶθα βιβλία ποὺ ἔχουν ἀπορρίψει οἱ ἅγιοι Πατέρες, ὅπως αὐτὸ τὸ ψευτικὸ εὐαγγέλιο τοῦ Ἰούδα ποὺ δημι-ουργοῦν σύγχυση στὴν ψυχὴ μᾶς. Μελετοῦμε μὲ τὴ βοήθεια ἐνὸς σελοδιδέκτη λιγο-λίγο μὲ προσοχή ζη-τώντας τὸ φωτισμὸ τοῦ Θεοῦ.

Βέβαια ἡ ἁγία Γραφὴ δὲν εἶναι πάντοτε εὐκόλη στὴν κατανόησιν τῇ καὶ χρειάζεται ἐρμηνεία. Αὐτὴν τὴν ἐρμηνεία δίνουν οἱ ἅγιοι Πατέρες. Ὁ ἱερός Χρυσόστο-μος ἐχει ἐρμηνεύσει τὰ περισσότερα βιβλία τῆς Κ. Δια-θήκης, ἔχει γράψει ὁμιλίες ποὺ ἐρμηνεύουν πολλὰ βι-βλία τῆς Π. Διαθήκης καὶ τοὺς Ψαλμούς. Ἐρμηνεία τῶν Ψαλμῶν ἔχει κάνει καὶ ὁ Μένας Ἀθανάσιος καὶ ἄλλοι πατέρες ὅπως ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας ἔχουν ἐρμηνεύσει ἄλλα βιβλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Ὁ Θεοφύ-λακτος Βουλγαρίνης ἔχει ἐρμηνεύσει τὰ τέσσερα Εὐαγ-γέλια καὶ ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγοριεῖτης ὅλες τῖς Ἐπι-στολὰς τοῦ Ἀπ. Παύλου καὶ τῖς λεγόμενες Καθολικὲς Ἐπιστολὰς στίχο πρὸς στίχο καθὼς καὶ ὁλους τοὺς Ψαλμούς. Ὅποιος ἔχει ἔηλο γὰ πληρέστερη κατανόη-ση τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ μπορεί νὰ ἀνατρέχει στὶς ἐρμηνείες αὐτῆς τῶν Πατέρων.

Πλὴν τῆς ἐρμηνείας τῶν ἁγίων Πατέρων μπορεί κά-ποιοι νὰ ἐντροπὰ καὶ σὲ ἄλλα ἔργα τῶν ἁγίων πατέ-ρων π.χ. τῶν Τριῶν Ἱερarchῶν ποὺ ἔχουν ὁμιλίες γιὰ τὸ γάμο γιὰ τὴ μοναχική ζωή, γιὰ τὴν ἐλεημοσύνη, γιὰ τὴν ἀγάπην τὸν φθόνον, γιὰ τὴν προσευχὴ καὶ τὴν κατὰ-νυξή. Ὅποιος θέλει νὰ γνωρίσει βαθύτερα τὰ δόγματα

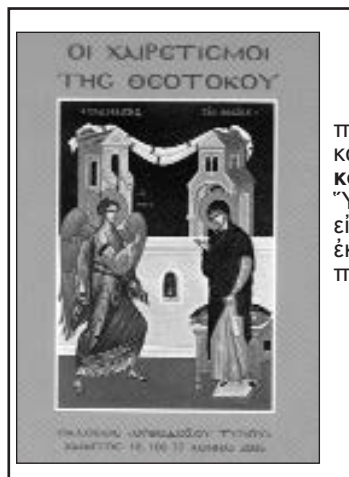
Οἱ ἄξιοι ἱερεῖς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Ἥλια Μαστρογιαννόπουλου «Ἅγιες μορφές τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος», Ἀθήνα 1977, σελ. 30-32. Γιὰ τὸ γέροντα ἱερομόνο ὁ π. Ἥλιος σημειώνει τὰ ἐξῆς ἀξιοπρ-σεκτα: «Ἦταν ἄνθρωπος τῆς γῆ-ψεως καὶ τῆς διακριτικῆς καὶ ὁ, πῇ ἔλεγε, εἶχε μίαν ἰδιαίτερη βαρύτη-τῃ, ἐξυλίζετο πολὺ. Ἡ σοφία, τὴν ὁποία εἶχε ἀντλήσει ὑπομονετικά στὴν ἐρὰ μελέτῃ καὶ στὴ νεορὰ προσευχή, μοῖζι μὲ τὸ χάρισμα

τῆς διακρισεως ποὺ εἶχε, καθὼς καὶ τὸ διορατικό του ταλάντο, ἐδί-δαν στὴν ὁμιλία του μίᾳ ξεχωρί-στῃ χάρι. Πολλοὶ ποὺ τὸν εἶχαν δεῖ στὰ σοκάκια τῆς Αἰγίνας καὶ τοὺς δίνει μίᾳ αὐτοσχέδιᾳ συμ-βολή, δὲν ξεχνοῦσαν ποτέ τὸ συναντήημά του. Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ συγκλονιστικὰ λόγια ἔρχανιν ἀπὸ τὸ στόμα του, χωρὶς καμιά βαρύτητα ἢ σκληρόδα, ἀλλὰ κατὰ κανὼνα μὲ τὸ συννηθισμένο του ἄθωο χαμόγελο. Τὰ λόγια τοῦ πα-τρός ἱερομόνου δὲν λησμονοῦν-ται. Ἦταν καρπὸς ἔργου. Ἐδεί-χναν τῖς βαθιὲς καρπτοδοκικὲς του ρίζες καὶ τὴν ἰσόβια σταύρω-σή του».

Ἐλεγε λοιπὸν ὁ γέροντας πρὸς τοὺς ἱερεῖς: «Τὰ χέρια καὶ τὸ

«Οἱ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ» Ἐνα ἐπικαιρὸν βιβλίον διὰ τὴν πνευματικὴν αὐτὴν περίοδον εἶναι καὶ «Οἱ Χαιρετισμοὶ τῆς Θεοτό-κου» (Ἀκολουθία τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου), ποὺ κυκλοφορεῖ καὶ πάλιν εἰς μικρὸν σῆμα τούτης, ἀπὸ τῖς ἐκδόσεις τοῦ «Ορθοδόξου Τύ-που».

Βιβλιοπωλεῖον «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ» Κάνινγυ 10, α' ὀροφος 106 77 Ἀθῆναι, Τηλ. 210–38 16 206 Τελεφᾶς 210– 38 28 518

στομά τοῦ ἱερέως δὲν εἶναι δικὰ του, εἶναι τοῦ Χριστοῦ». Αὐτὸ ση-μαίνει ὅτι χρειάζεται πλήρης ὁφ-οσίωση στὸ Θεό. Ὁ ἱερέας πρέπει νὰ ὑπηρετεῖ μὲ ὅλες του τῖς δυνά-μεις τὸ Θεό. Μὴ μὴ εἶναι ὁ ἐπαγ-γελματίας ποὺ ἐκτελεῖ τυπικὰ τὰ καθήκοντά του, χωρὶς τὴ συμμε-τοχή τῆς ψυχῆς του. Νὰ εἶναι ἱερέ-ας πάντα. Ὅχι μόνον ὅταν εἶναι στὸ ναὸ, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἀπομα-κρύνεταί ἀπ' αὐτόν. Διαφορετικά δὲν εἶναι ἄξιος ἱερέας.

Ὁ ἱερέας μοιάζει μὲ τὴ «βελὼνα στὴ χερὰ τοῦ Χριστοῦ». Ὅταν εἶναι σκουριασμένη, δὲν μπορεί νὰ φανεῖ χρήσιμη. Χρειάζεται ὁ ἱερέας νὰ ἀγωνίζεται πνευματικά, νὰ ἔχει ἐνέργησιν καὶ νὰ κατα-πολεμεῖ τὰ πάθη του, νὰ ἀπομα-κρύνει δηλαδὴ τὴ σκουριά ἀπὸ τὴ βελὼνα.

Ὁ γέροντας Ἱερώνυμος ἔλεγε σὲ ἱερέα: «Διδάσκα ἀὐτὸ ποὺ κά-νεις. Ἄν δὲν δοκιμάσεις ζάχαρη, μὴ λές ὅτι εἶναι γλυκία». Ὁ βιωμα-τικός λόγος εἶναι ἰδιαίτερα πεπι-στημένος. Δὲν εἶναι ἀπίσθη θεωρία, ἀλλὰ πρακτικὸς λό

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Συνθήκη του Maastricht 1992: Τί υπέγραψεν ἡ Ἑλλάς καὶ ποίᾱς ἀλλαγᾱς ὑπέστη ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ὑπογραφῆς

9ον

Ἡ Συνθήκη τοῦ Maastricht ἀφοῦ πρῶτα ὀρισε καὶ θεομοθέτησε, ὅπως εἶδαμε τὴς προηγουμένες ἐβδομάδες, τὸ Εὐρωπαϊκὸ Σῦστημα Κεντρικῶν Τραπεζῶν (ΕΣΚΤ) καὶ τὴν Εὐρωπαϊκὴν Κεντρικὴν Τράπεζα (ΕΚΤ), στὴν συνέχεια, στὸ ἀρθρο 106, φροντίζει νὰ τὰ **ἐπιβάλλει** στὰ κράτη μέλη τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως. Ἀρχικὰ ἡ Συνθήκη δίνει **νομικὴ ὑπόσταση** στὴν Εὐρωπαϊκὴν Κεντρικὴν Τράπεζα καὶ ἐν συνεχείᾳ ὀρίζει πῶς τὰ ὄργανα λήψης τῶν ἀποφάσεων τῆς εἶναι τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο καὶ ἡ Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ. Δὲν προκρίναι γιὰ αἰρετὰ ὄργανα, ἀλλὰ γιὰ διορισμένα κατὰ ἀπὸ ἀδιευκρίνιστες καὶ ἀκαθορίστες διαδικασίες.

«1. Τὸ ΕΣΚΤ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν ΕΚΤ καὶ τὴς ἐθνικῆς κεντρικῆς τραπεζῆς.

2. Ἡ ΕΚΤ εἶναι νομικὴ προσωπικότητα.

3. Τὸ ΕΣΚΤ διοικεῖται ἀπὸ τὰ ὄργανα λήψης ἀποφάσεων τῆς ΕΚΤ, τὰ ὁποῖα εἶναι τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο καὶ ἡ Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ.

4. Τὰ καταστατικὰ τοῦ ΕΣΚΤ παρατίθενται σὲ πρωτόκολλο πρὸς πρσαρτάται στὴν παρούσα συνθήκη.

5. Τὰ ἀρθρα 5.1, 5.2, 5.3, 17, 18, 19.1, 22, 23, 24, 26, 32.2, 32.3, 32.4, 32.6, 33.1α), καὶ 36 τοῦ καταστατικοῦ τοῦ ΕΣΚΤ μποροῦν νὰ τροποποιηθῶν ἀπὸ τὸ Συμβούλιο, ποὺ ἀποφασίζει εἴτε μὲ εἰδικὴ πλειοψηφία μετὰ ἀπὸ διαβουλεύσει μὲ τὴν Ἐπιτροπὴ καὶ σύσταση τῆς ΕΚΤ εἴτε μὲ ὁμοφωνία μετὰ ἀπὸ πρόταση τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ διαβουλεύσει μὲ τὴν ΕΚΤ. Σὲ κάθε περιπτώσει, ἀπαιτεῖται ἡ σύμφωνη γνώμη τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου.

6. Τὸ Συμβούλιο, ἀποφασίζοντας μὲ εἰδικὴ πλειοψηφία εἴτε προτάσσει τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ μετὰ ἀπὸ διαβούλευση μὲ τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο καὶ μὲ τὴν ΕΚΤ εἴτε μετὰ ἀπὸ σύσταση τῆς ΕΚΤ καὶ διαβούλευση μὲ τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο καὶ τὴν Ἐπιτροπὴ, θεσπίζει τὴς διατάξεις ποὺ ἀναφέρονται στὰ ἀρθρα 4, 5.4, 19.2, 20, 28.1, 29.2, 30.4, καὶ 34.3 τοῦ καταστατικοῦ τοῦ ΕΣΚΤ».

Συγκεκριμένα τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο, ποὺ εἶναι τὸ βασικὸ ὄργανο λήψης ἀποφάσεων τῆς ΕΚΤ, ἀπαρτίζεται ἀπὸ τὰ μέλη τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τοὺς Διοικητὲς τῶν Ἐθνικῶν Κεντρικῶν Τραπεζῶν τῶν 19 χωρῶν τῆς ζώνης τοῦ εὐρώ. Ἡ Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἑξὲ μέλη, ποὺ **διορίζονται** καὶ μάλιστα μὲ σχετικὴ πλειοψηφία) ἀπὸ τὸ Εὐρωπαϊκὸ Συμβούλιο, ἕνα ἀκόμα μὲ **αἰρετὸ** ὄργανο τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως. Σήμερα, αὐτὴ ἡ Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ ἔχει πρὸεδρό τὸν Ἰταλὸ Mario Draghi), ἀντιπρόεδρό τὸν Πορτογάλῳ Vitor Manuel Ribeiro Constâncio», καὶ μέλη, τὸν Γάλλο Benoit Cœurès, τὴν Γερμανίδα Sabine Lautenschläger), τὸν Yves Mersch» ἀπὸ τὸ Λουξεμβούργο καὶ τὸν ἐπίσης Γερμανὸ Peter Praet».

Ὁ πρὸεδρος καὶ ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς ΕΚΤ, συνήθως, ἔχουν προηγουμένη θητεία στὸ πόστο τοῦ Διοικητῆ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς χώρας τῆς καταγωγῆς τους, ἐνῷ σχεδὸν ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς ἔχουν συμμετοχὴ στὶς ὁμάδες τῆς G7 ἢ/καὶ τῆς G20, ἡ ἔχουν ὑπηρετήσει στὶς ὁμάδες ἐργασίας τους.

Παρακάτω, στὸ Κεφάλαιο 3 μὲ τίτλο «Θεσμικῆς διατάξεις» καὶ στὸ ἀρθρο 109Α, μὲσα ἀπὸ τὴν Συνθήκη **νομιμοποιεῖται** ὁ διορισμὸς τῶν μελῶν τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς. Ἀπὸ ἐπιτυγχάνεται οὐσιαστικὰ «φωτογραφίζοντας» αὐτοὺς, ποὺ προορίζονται νὰ προωθηθοῦν σὲ αὐτὲς τῆς καίριες θέσεις.

«1. Τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο τῆς ΕΚΤ ἀπαρτίζεται ἀπὸ τὰ μέλη τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς ΕΚΤ καὶ τοὺς διοικητὲς τῶν ἐθνικῶν κεντρικῶν τραπεζῶν.

2. α) Ἡ Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ ἀπαρτίζεται ἀπὸ τὸν πρὸεδρό, τὸν ἀντιπρόεδρό καὶ τέσσερα ἄλλα μέλη.

β) Ὁ πρὸεδρος, ὁ ἀντιπρόεδρος καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς **διορίζονται** μετὰξὺ προσωπῶν **ἀναγνωρισμένου κύρους** καὶ ἐπαγγελματικῆς ἐμπειρίας σὲ νομισματικὰ ἢ τραπεζικὰ θέματα, μὲ κοινὴ συμφωνία ἀπὸ τῆς κυβερνήσεων τῶν κρατῶν μελῶν σὲ ἐπίπεδο ἀρχηγῶν κρατῶν ἢ κυβερνήσεων, **κατὰ σύσταση τοῦ Συμβουλίου, μετὰ ἀπὸ διαβούλευση μὲ τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο καὶ τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο τῆς ΕΚΤ.**

Ἡ θητεία τους εἶναι ὀκταετής καὶ μὴ ἀνανεώσιμη.

Μόνον ὑπὴρκοι κρατοὺς μέλους μποροῦν νὰ γίνοντα μέλη τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς».

Ὁ ἀπολυταρχικὸς τρόπος, ποὺ διέπτει τὴν λειτουργία τῆς ΕΚΤ, φαίνεται στὸ πὼς ὀρίζει ἡ ἴδια τὴν «διαφάνεια» τῶν ἐνεργειῶν τῆς. Ἡ ΕΚΤ προοδιορίζει? πὼς **«Διαφάνεια σημαίνει ὅτι ἡ κεντρικὴ τράπεζα παρέχει, ἐγκαιρῶς, στὸ εὐρὸ κοινὸ καὶ στὶς ἀγορὲς ὅλες τῖς**

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον

† Διονύσιος Μπτοσάας, Ἰατροῦς (1928-2015)

Τὴν ἐορτὴ τῶν Χριστογεννῶνιν ποὺ μὲς πέρασε, ἐφυῶς ἀπὸ τὰ ἐγκόσμια ὁ Χριστιανὸς, ἐπιφανὴς ἱατρὸς Διονύσιος Μπτοσάας σὲ ἡλικία 87 ἐτῶν γιὰ τὴν Οὐράνιο Βασιλεία, ποὺ τόσo ἐπὶθόρησε!

Ὁ πολυτάλαντος ἄνθρωπος ποὺ εἶχε τὸν ῥόσωπον αὐτοῦ (διάρκως) «εστραμμένον εἰς τὴν (ἀνυ) Ἱερουσαλήμ», ποὺ ἀπάλυνε τὸν σωματικὸ καὶ ψυχικὸ πόνo τῶν συνανθρώπων του μὲ τὰ σπουδαῖα τάλαντα, τὰ ὁποῖα πολλαπλασίασεν στὴν ζωὴ του.

Ὡς θερμὸς χριστιανὸς μὲ ἀγωνία γιὰ τὰ τῆς πίστεως, ὡς ἀριστος καὶ εὐσεβήστερος ἱατρὸς καὶ διδασκαλὸς, ὡς συγγραφεὺς καὶ πατριώτης καὶ κοινωνικὸς ἐργάτης, ὡς καλὸς πατέρας καὶ οἰκογενειάρχης, ὡς εὐαίσθητος ἄνθρωπος καὶ καλλιτέχνης.

Ἡ ἀγάπη του πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τῖς ἐντολές του, τὸν συνέχισε σὲ ὅλη του τὴν ζωή.

Ἦτο πιστὸς ἐργῶν καὶ λόγῳ. Γί' αὐτὸ καὶ πάσχισε νὰ μεταλαμάρῃ τὴν πίστη καὶ στὰ νιάτα. Τὸ ἱατρεῖο του εἶχε τακτὲς συσυνήθειες μὲ συντροφικὲς φοιτητῶν καὶ συζητήσεις γιὰ Χριστιανικά θέματα.

Στὸν κύκλο τῶν Χριστιανῶν Ἐπιστημόνων τῆς «ΖΩΗΣ» καὶ στὶς δραστηριότητές τους εἶχε δώσει μέρος ἀπὸ τὴν ἱκμάδα του, μὲ συγγραφὰς σὲ περιοδικὰ καὶ τύπο, ὁμιλίες καὶ συζητήσεις, ἐξομρήσεις σὲ κατασκηνώσεις, καὶ περιοδεῖες. Ἡ συνεισφορά του ἐκεῖ ἦτο σπουδαία. Εἶχε ἰδιαιτέρη εὐαισθησία στὰ θέματα ποὺ ἀπoπνoτῇ τῆς ἱατρικῆς καὶ τῆς Χριστιανικῆς ἠθικῆς, ὅπως οἱ ἐκτρώσεις κ.λπ. Εἶχε μεταφράσει σπουδαῖες μελέτες ξένων ἐπιστημόνων γιὰ τῖς ἐπιπτώσεις τῶν ἐκτρώσεων (ψυχολογικῶν, κοινωνικῶν, σωματικῶν κ.λπ.).

Στοὺς φοιτητές του στὰ ΤΕΙ- νοσηλευτικῆς, ποὺ δι-δασκε φρόντισε μὲ ἐξυπνὸ τρόπο νὰ τοὺς μεταδώσῃ τὴν ἱατρικὴ γνώσι, ἀλλὰ καὶ νὰ τοὺς μῆσῃ στὴν φιλο-λόγειά του τὰ παραδεδομένα τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη τοῦ Εὐαγγελίου, τῆς Βασιλείαδος τοῦ Μεγ. Βασιλεῖου, τῆς Φωλευρινῆς Ναηφιέλλῃ - τῆς νοσηλευτρίας, τοῦ Ἐρρίκου Ντυανῶν, ἱδρυτοῦ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, τοῦ ἱερατο-στόλου ἱατροῦ ΑἈβ. Σβόσπερ κ.λπ.

Στὰ ἱατρικὰ συνδεδρία οἱ παρεμβάσεις καὶ εὐστοχες ἐπερωτήσεις τοῦ στόχευαν στὴν ὑπεράσπιση τῆς Χρι-στιανικῆς Ἠθικῆς καὶ τὴν ἔμμεση ἐξυμνοίη τῆς Προνοῖ-ας τοῦ Θεοῦ γιὰ τὰ θαυμαστὰ τῆς λειτουργίας τοῦ ἀνθρώπινου ὀργανισμοῦ.

Ὁι σπουδὲς του στὴν ἱατρικὴ καὶ τὴν χειρουργικὴ Ὀγκολογία, 17 χρόνια σὲ κέντρα καὶ Πανεπιστήμια τῆς Ἀμερικῆς, δυστυχῶς δὲν ἀξιοποιήθηκαν ἀπὸ τὰ Ἑλλη-νικά Πανεπιστήμια.

Παρὰ τὴν ἐπιστημοσύνην του δὲν ὑπερτόντευσε. Ἀλλὰ ἀπὸ τὰ ἐκάστοτε πόστα του (κυρίως ἰωτικὰ κέν-

πληροφορίες ποὺ ἀφοροῦν στὴ στρατηγικὴ, στὶς ἀξιολογήσεις καὶ στὶς ἀποφάσεις πολιτικῆς τῆς, **καθὼς καὶ στὶς διαδικασίες** τῆς, μὲ τρόπο εἰλικρινὴ καὶ **σαφῆ**.

Σήμερα, οἱ περισσότερες κεντρικῆς τράπεζες, συμ-περιλαμβανομένης τῆς ΕΚΤ, ἀποδίδουν ἐξέχουσα ση-μασία στῇ διαφάνεια. Αὐτὸ ἀληθεύει κυρίως ὅσον ἀφορὰ τὸ πλαιοῖο τῆς νομισματικῆς πολιτικῆς τους. Ἡ ΕΚΤ δίδει ὑψηλὴ προτεραιότητα στὴν ἀποτελεσματικὴ ἐπικοινωνία μὲ τὸ κοινὸν».

Ὅπως βλέπουμε ἡ διατύπωση εἶναι **ἐπιτηδεύμενα ἀσάφης**, μὲ τὴν χρῆσθ ὀρων, ὅπως εἶναι τὸ ἀόριστο “ἐγκαιρῶς”, ἡ, μὲ τὴν γενικὴ καὶ ἀπροσδιόριστῃ ἐκφρα-σῇ «μὲ τρόπο εἰλικρινὴ καὶ σαφῆ». Ἐπίσης, δημιουργεῖ πολλὰ ἐρωτηματικὰ τὸ πὼς ἐννοεῖ ἡ ΕΚΤ, καὶ κατ’ ἐπέ-κταση ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἑνώση, τὴν «ὑψηλὴ προτεραι-ότητα στὴν ἀποτελεσματικὴ ἐπικοινωνία μὲ τὸ κοινὸν». Πῶς ἡ ΕΚΤ ἐπικοινωνεῖ, καὶ μάλιστα ἀποτελεσματικὰ, μὲ τὸ “κοινὸ” (δηλαδή τοὺς Εὐρωπαίους πολίτες), διὰν εἶναι ἡ πολιτικὴ τῆς αὐτῇ, ποὺ ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα ἐξα-θλιώνει τὸ ἐπίπεδο τῆς διαβίωσής τους καὶ δυσκολεύει τὴν καθημερινότητά τους;

Ἡ **φασιστικὴ νοοτροπία**, ποὺ διέπτει τὴν Εὐρω-παϊκὴ Ἑνώση, φαίνεται καὶ στὸ ἀρθρο 107 τῆς Συνθή-κης τοῦ Maastricht, ὅπου **ὀρίζει**ται **κατηγορηματικὰ πῶς τὰ ὄργανα τῆς δὲν δέχονται, οὐδὲ υποδείξεις, οὐτὲ ἐντολές, ἀπὸ τῖς κυβερνήσεις τῶν κρατῶν μελῶν**.

«Κατὰ τὴν ἀσκηση τῶν ἐξουσιῶν καὶ τὴν ἐκτέλεση τῶν καθηκόντων καὶ ὑποχρεώσεων ποὺ τοὺς ἀντί-θενται ἀπὸ τὴν παρούσα συνθήκη καὶ τὸ καταστατικὸ τοῦ ΕΣΚΤ, οὐτὲ ἡ ΕΚΤ **οὐτε οἱ ἐθνικῆς κεντρικῆς τρά-πεζές** οὐτε **κανένα μέλος τῶν ὀργάνων λήψης ἀποφάσεων τῶν ἰδρυμάτων αὐτῶν δὲν ζήτησε οὐδὲ δέχεται υποδείξεις ἀπὸ τὰ κοινοτικά ὄργανα ἢ ὀργανισμοὺς, ἀπὸ τὴν κυβερνήση κράτους μέ-λους ἢ ἀπὸ ἄλλο ὀργανισμό**. Τὰ κοινοτικὰ ὄργανα ἢ ὀργανισμοὶ **καθὼς καὶ οἱ κυβερνήσεις τῶν κρατῶν μελῶν ἀναλαμβάνουν τὴν ὑποχρέωση νὰ πρὸντὴν ἀρχῇ αὐτῇ καὶ νὰ μὴ ἐπιδιώκουν νὰ ἐπιπρεά-ζουν τὰ μέλη τῶν ὀργάνων λήψης ἀποφάσεων τῆς ΕΚΤ ἢ τῶν ἐθνικῶν κεντρικῶν τραπεζῶν**, κατὰ τὴν ἀσκηση τῶν καθηκόντων τους».

Ὁ φασισμὸς καὶ τὸ “κατέλωμα” ἐντὸς τῆς Ἑνώσε-ως τῶν “ὁμοτίμων” καὶ “ἰσότητων” μελῶν εἶναι **πλήρως διατυπωμένος καὶ συμφωνημένος ἐκ τῶν προτε-ρων**. Ὅπως βλέπουμε, ἡ σημερινὴ στάση τῶν Εὐρω-παίων ἀνέπναιν στὴν Πατρίδα μὰς πηγάδες, σὲ ἀρκτεῖς περιπτώσεις, ἀπὸ αὐτὰ, ποὺ πρὶν ἀπὸ κάποια χρόνια ὑπόγραψαν Ἑλληνικές(!) πολιτικὰ.

Ὡστόσο, πόσοι ἀπὸ τοὺς Ἑλλήνες πολίτες γνωρί-ζουν τῖς ὑποχρεώσεις, ποὺ ἔχουμε ἀναλάβει ὡς ἔθνος ὑπογράφοντας τὴν Συνθήκη τοῦ Maastricht καὶ εἰσερ-χόμενοι στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἑνώση; Πόσοι γνωρίζουν πὼς σύμφωνα μὲ τὸ ἀρθρο 108 τῆς Συνθήκης **εἰμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ μεταβάλουμε τὴν ἐθνικὴ μας νομοθεσία** προκειμένου νὰ μὴ κινδυνεύει ἡ “δικτατο-ρία” τῆς ΕΚΤ;

«Κάθε κράτος μέλος ἐξασφαλίζει, τὸ ἀργότερο μέχρι καὶ τὴν ἡμερομηνία ἰδρύσεως τοῦ ΕΣΚΤ, ὅτι ἡ ἐθνικὴ νομοθεσία του, συμπεριλαμβανομένου τοῦ καταστατικοῦ τῆς ἐθνικῆς κεντρικῆς τοῦ τραπεζῆς, συμφώνει μὲ τὴν παρούσα συνθήκη καὶ τὸ κατα-στατικὸ τοῦ ΕΣΚΤ».

Τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα στὴν συνέγεια τῆς μελέτῃς θὰ δοῦμε, σὺν Θεῳ, τῖς μεταβητικῆς διατάξεις, ποὺ προέβλεπε ἡ Συνθήκη τοῦ Maastricht προκειμένου νὰ ἐπιτευχθεῖ ἡ οἰκονομικὴ καὶ νομισματικὴ ἑνώση. Ἐκεῖ θὰ δοῦμε πόσα σημαντικὰ ζητήματα δὲν ἤρθαν πρὶς σὲ γνώμη τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, καθὼς σκεπτικῶς ἀπο-σιπτήθηκαν ἀπὸ τὸ πολιτικὸ καθεστῶς, ποὺ δῖλεως ἠθικά καὶ οἰκονομικὰ τὴν Χώρα. Οἱ σημερινῆς ἀντίρρο-ς καὶ ἀπάνθρωπες συνθήκες, εἶχον ὑπογραφεῖ πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἀπὸ αὐτοὺς, ποὺ σήμερα ἰσχυρίζονται, ψευδόμενοι, πὼς εἶναι οἱ σωτήρες τοῦ ἔθνους».

M.B.

Σημειώσεις:

1. Βιογραφικὸ σημείωμα, στὴν διεύθυνση: http://ti-nyurl.com/z8wnjdk. 2. Βιογραφικὸ σημείωμα στὴν διεύ-θυνση: http://tinyurl.com/zuap7to. 3. Βιογραφικὸ σημείωμα στὴν διεύθυνση: http://tinyurl.com/jttuzj. 4. Βιογραφικὸ ση-μείωμα στὴν διεύθυνση: http://tinyurl.com/3scvsl. 5. Βιο-γραφικὸ σημείωμα στὴν διεύθυνση: http://tinyurl.com/hodzacv 6. Βιογραφικὸ σημείωμα στὴν διεύθυνση: http://tinyurl.com/jo3vdyz 7. http://tinyurl.com/hrultvz

τρα) προσέφερε ἄρτια ἐπιστημονικὴ ἱατρικὴ μαζὶ μὲ προσφορά στὸν πᾶσχοντα ἄνθρωπο, ἀκόμα καὶ ἀφι-λοκεδῶς καὶ εἰς βάρος τῆς οἰκογενείας του (σὲ χρῆμα καὶ χρόνo).

Οὕτε περιουσία, οὕτε χρήματα ἀπόκτησε ἀπὸ τὴν ἐξάσκηση τῆς ἱατρικῆς. Αὐτὸ λέγει πολλὰ γιὰ τὸ ἀφιλάρ-γο ἐνὸς φησμένου ἐπιστήμονα.

Ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴν Πατρίδα, τὴν Θρησκεία καὶ τὴν οἰκογένειαν ἦταν οἱ κύριοι λόγοι γιὰ τὴν ἐπίσπρωθ τοῦ στὴν Ἑλλάδα. «Ἐκλείεε μέσα στὴν ψυχὴ του τὴν Ἑλλάδα (καὶ τὸν Χριστὸ) καὶ εἶται ἐνωμένος κάθε εἶδος μεγαλείου (καὶ πληρώσεως)», κατὰ τὸν Σολωμῷ.

Οἱ συγγραφές του μὲ ἄρθρα, μελέτες καὶ λογοτεχνή-ματα σὲ χριστιανικά περιοδικὰ (Ἀκτίνες, Νειάτα, Τύπο, Κόσμος τῆς Ἑλληνίδος), οἱ ὁμιλίες τοῦ Ἐπιστημονικῆς καὶ θρησκευτικῆς καὶ τὰ βιβλία του - προληπτικὴ ἱατρι-κή, πρῶτες βοηθήεις, πνευματικοὶ μὲς θησαυροὶ κ.λπ. μαρτυροῦν γιὰ τοὺς πόθους καὶ τῖς ἀγωνίες του γιὰ τὴν Χριστιανικὴ Ἠθικὴ, γιὰ τὴν ἐμπέδωσθ τῆς ἀμέσου ἱατρικῆς γνώσεως καὶ ἐμπειρίας, γιὰ τῖς Παραδόσεις τῆς Πίστεως καὶ τοῦ Ἐθνους μας γιὰ τὴν ἀγάπη του πρὸς τὴν φύση.

Οἱ πῖνακες ποὺ ζωγράφισε μὲ τοπία ἀπὸ Μάνη - Πα-τρίδα τοῦ πατέρα του, καὶ ἱακρία - πατρίδα τῆς συζύ-γου καὶ Ναυμαχίης - καθὼς υἱὸς ἀξιωματικοῦ καὶ προ-σωπογραφίης μαρτυροῦν τὴν καλλιτεχνία του.

Ἡ ἀσθένειά του καὶ ἡ ἀνταπρὶα του στὸ τέλος τῆς ζωῆς του ἐπιβεβαίωσαν τὴν πίστη καὶ ὑπομονήν του, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγωνία του γιὰ τοὺς ἀνέργους νέους τῆς ἐπὶ κρίσει Ἑλλάδος μὲ τῖς εὐρηματικῆς προτάσεις του.

Ἦταν ὁ ζωντανὸς ἄνθρωπος ποὺ ὁ,πὶ ἔκανε δὲν ἀπέ-βλεπε στὸ προσωπικὸ του συμφέρον ἢ τὴν προβολήν. Ἐξαίρετο ἦν τὸν πρὸδο τῶν ἁλλων στὴν πίστι καὶ τὴν προσηκότη καὶ ἐλπιετο μὲ ὁ,πὶ ἀντιθετο.

Δὲν ἔχανε τὴν ἐλπίδα του, διότι ἐσπρίτζετο στὸ στε-ρεὸ θεμέλιο καὶ τὴν ἀστείρευτῃ πηγῇ τῆς πίστεως, στὸν Χριστὸ μαζ!

Αἰώνια σου ἡ μνήμη καλὲ καὶ πιστὲ ἐργάτῃ τοῦ Ἀμπελόκη τοῦ Κυρίου μας.

Μαθητῆς του καὶ συνάδελφος

π. Ἐπιφάνιος Ἱερομόναχος

Ἱερά Μονὴ Χερσιτρωμένης Τροιζήνας

ὉΘΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

Τὴν 17ην Μαρτίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Αλεξίου, ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ.

Ἡ προσφορά τοῦ ΤΡΙΩΔΙΟΥ εἰς τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον

Γράφει ὁ κ. Παῦλος Αθ. Παλούκας

Ἐκκλησιαστικὰ, πρὶν ἀπὸ τὸ Πάσχα, διανύουμε μιά περίοδο ποὺ καλεῖται ΤΡΙΩΔΙΟ καί, εἰδικότερα ἀπὸ τὴν Καθαρὴ Δευτέρα, “τὸ στάδιον τῶν ἀρετῶν ἡνέκαται...”, δηλαδή τῆς Μεγάλῃς Τεσσαρακοστῆς. Ἐτοί, καλοῦ-μαστέ ὅλοι ν’ ἀγωνιστοῦμε σ’ αὐτὸν τὸν πνευματικὸ στίβo, γιὰ νὰ γιορ-τάσουμε οὐσιαστικὰ τὸ Σταυραναστάσιμον Πάσχα.

Τί ἔχει ὁμως νὰ προσφέρει σήμερα τὸ Τριώδιο, ἡ Μεγ. Τεσσαρακοστή; Σέ μιά ἐποχῇ ποὺ ἡ τεχνολογία καὶ ἡ μηχανὴ διέπουν τὰ πάντα, θά μιλάμε γιὰ Ἐκκλησία, γιὰ Τριώδιο, γιὰ πνευματικὸ ἀγῶνα, γιὰ...;

Ἐδὼ ἀκριβῶς ἐγκεῖται ἡ σημασία καὶ ἡ ἀξία τῆς παρουσίας τῆς Ἐκκλη-σίας, μὲ ὅλα τῆς τὸ πνευματικὰ μέσα: στὸ ὅτι ἐρχεται ἀρωγὸς σ’ αὐτὸν τὸν ἀχνώον, ἐνωίστη καὶ ἐγκλωβισμένο στὰ “κομπιούτερς” σύγχρονο ἄνθρω-πο, γιὰ νὰ ὤσει τὸ πρὸσωπὸ του, νὰ βρεῖ τὴ χαμένη ταυτότητά του καὶ νὰ διασφαλίσει τὴν πνευματικὴ τοῦ ἐλευθερία. Νὰ τὸν βγάλει ἀπὸ τὴν ξερὴ λογικὴ, ποὺ νομίζει, ὅτι μόνο ν’ αὐτὴ θά λύσει ὅλα τὰ προβλήματα τοῦ καὶ θὰ προσεγγίσει τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ, τῆς ψυχῆς, τοῦ κόσμου, τῆς ζωῆς, τοῦ θανάτου καὶ τῆς αἰωνιότητος!

Νὰ ὤσει τὸ πνευματικὸ ὁξύνοντο στὸν ἄνθρωπο τῆς μηχανῆς καὶ τῆς τεχνολογίας, ποὺ ἀσφυκτὰ μέσα στὸ λαβύρινθό τους καὶ περμένει ν’ ἀνοί-ξει ἐνᾶ παραθυράκι, γιὰ ν’ ἀνασάνει καὶ νὰ βγεῖ ἀπὸ τὸ πνευματικὸ τοῦ ἀδιέξοδο.

Νὰ τοῦ υπενθυμίσει ὅτι “οὐκ ἐπ’ ἄρτω μόνω ζῆσεται ἄνθρωπος” (δηλ. δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει ὁ ἄνθρωπος μόνω μὲ τὸ ψωμί, μὲ τὴ βιολογία, μὲ τὴ μηχανὴ καὶ τὴν ὑλὴ γενικότερα), ἀλλὰ τοῦ χρειάζεται καὶ πνευματικὴ τρο-φοδογία, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσει τὴν ψυχροσωματικὴ του ὑγεία, τὴν εὐτυχία καὶ τὴ σωτηρία του.

Ἡ ἠθσαυρίζετε θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς... ἠθσαυρίζετε... ἠθσαυροὺς ἐν οὐρανῷ” (Ματθ. 6, 19-20) ἀκούμε τὴν Κυριακὴ τῆς Τυρινῆς.

Τὸν βοηθεῖ νὰ ἀναδιπλωθεῖ καὶ νὰ θυμηθεῖ ὅτι τὴν ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου τὴν διαγράφει τὸ τρίπτυχο: Δημιουργία (δηλ. παρουσία τοῦ πᾶνω στῇ γῇ) - Πτώσις (πραγματογία τοῦ ἀνθρώπου, ἕνεκα τῆς ἀμαρτίας καὶ ἐξόδο ἀπὸ τὸν Παράδεισο) - Ἀνάστασις (ἀνανέωση καὶ σωτηρία ἀπὸ τὸ Θεὸ τῆς Ἀγάπης, τὸν Ἐνανθρωπήσαντα, Παθόντα καὶ Ἀναστάντα Χριστό).

Προσταθεῖ ἡ Ἐκκλησία μας, μὲ τὸ ὑπέροχο καὶ ἀνεπανάληπτο περιε-χόμενο τοῦ Τριωδίου (βιολογία,

'Υπόμνημα διὰ τὴν ἀπόρριψιν τοῦ συνοδικοῦ κειμένου «σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

δες τους και πρόπτον το πὲν με παπειστικές ὑποχωρήσεις και παραχωρήσεις, ἀντισυνδοκίς και ἀποτακτικὰς μεθοδεύσεις, ὡστε πᾶσι θυσία να συνέλθῃ ἡ Ἀγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος και νὰ ἐπιβάλῃ θεσμικά και ἐπίσημα τὸν ἀπορριπτόμενο ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴν πλὴρυσαν παναιρετικὸν Οἰκουμενισμόν. Κανένας ὅμως με ὀρθόδοξῃ εὐαισθησίᾳ καὶ αὐτοσυνειδησίᾳ δὲν μπορεῖ νὰ ἀμφισβητήσει τὸν ὀρισμὸν ποὺ ἔδωκε γιὰ τὴν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ὁ Ἅγιος Ἰουστίνος Πόποβιτς, ὁ ὁποῖος με θεῖο φωτισμὸ περιέγραψε προφητικὰ τὸν μεγάλο αὐτὸ κίνδυνον ποὺ διατρέχει ἡ Ἐκκλησία, γι' αὐτὸ και τὸν παραθέτουμε: «Ο Οἰκουμενισμός είναι κοινὸν ὄνομα διὰ τούς ψευδοχριστιανισμούς, διὰ τὰς ψευδοεκκλησίας τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης. Μέσα τοῦ εὐρίσκεται ἡ καρδιά ὁλων τῶν εὐρωπαϊκῶν οὐμανισμῶν, με ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Παπισμὸν. Ὅλοι δὲ αὐτοὶ οἱ ψευδοχριστιανισμοί, ὅλοι αἱ ψευδοεκκλησίαι δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ μία αἵρεσις παραπλῆρυσος εἰς τὴν ἄλλην αἵρεσιν. Το κοινὸν εὐαγγελικὸν ὄνομα τούτων εἶναι ἡ παναίρεσις»¹. Κανένας ἐπίσης, πολὺ περισσότερο, δὲν μπορεῖ νὰ ἀλλάξῃ τὴν ἀρνητικὴ στάση τῆς Ἁγίας Γραφῆς και τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἀπέναντι στῆς αἱρέσεις, στοὺς αἰρετικούς και ψευδοδιδασκάλους, οὔτε νὰ γκρεμίσει τὰ κανονικὰ ὅρια τῆς Ἐκκλησίας με μία διευρυνστὴ τους, ὡστε μέσα τους νὰ περιληφθῶν ὡς ἐκκλησίες και οἱ αἱρέσεις, κατόπιν δὲ και οἱ ἄλλες θρησκείες, γιὰ νὰ ἰδρωθεῖ, ἡ πανθρησκεία τοῦ Ἀντιχρίστου, και ἀντὶ τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας να ὀδηγοῦνται οἱ ἀνθρώποι στὴν ἀπάλεια.

Ἐπειδὴ λοιπὸν τὸ ζήτημα εἶναι πολὺ σοβαρὸ με ἀνυπολόγητες σωτηριολογικὲς συνέπειες, οἱ δὲ κίνδυνοι κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ἀπατηλὰ συνθήματα τῆς ἀγάπης, τῆς καταλλαγῆς, τῆς ἐνότητος, τῆς εἰρήνης, ὡσὼν νὰ ἐστερούντο αὐτές τῆς ἀρετῆς οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι και οἱ Ἅγιοι Πατέρες, ποὺ κατεδίκασαν και ἀναθεμάτισαν με ἀυστηρότητα τῆς αἱρέσεις και τούς αἰρετικούς, πρέπει νὰ ἐξετάσουμε με ἀκριβεία και υπευθυνότητα, ἂν ἡ μέλλουσα να συνέλθῃ Ἀγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος ἀκολουθεῖ αὐτὴν τὴν Ἀποστολικὴν καὶ Πατερικὴν γραμμὴ ἡ πορεύεται ἐπὶ ἄλλης ὁδοῦ ζῆνης και ἀλότητας.

Τελευταῖος σταθμὸς στὴν ἀσυνήθιστα μακρὰ πορεία τῆς Συνόδου, ποὺ και μόνο γι' αὐτὸ πρέπει νὰ μᾶς ἐμβάλει σὲ ἀνησυχίες, γιὰτὶ ἐναι πρωτόγνωρη στὴν συνοδικὴ ἔμπερεια τῆς Ἐκκλησίας, ἦταν ἡ Σύναξις τῶν Προκαθημένων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἀγνωστος και ἀμύρτητος θεσμοῦ, ποὺ ὑποκαθιστᾷ τὴν συνοδικὴ λειτουργία τοῦ σώματος τῶν ἐπισκόπων, ἡ ὁποία συνήλθε στὸ Σαμπτεῖ τῆς Γενεύης (21-28 Ἰανουαρίου, 2016), καὶ ἀπὸ τὰ δέκα θέματα ποὺ εἶχαν προετοιμασθῇ νὰ ἀσπαρχολοῦν τὴν Σύνοδο ἐπέλεξε, χωρὶς τὴν γνώμην τῶν τοπικῶν συνόδων, ἀλλὰ με πρωτεῖε ἐξουσίας τῶν προκαθημένων (primi sine paribus), νὰ ἔλθουν στὴν Σύνοδο τὰ ἑξῆς: α) Ἡ ἀποστολὴ τῆς Ὁρθοδοξίας στὸν σύγχρονο κόσμο, β) Ἡ Ὁρθόδοξος Διάσπαρσι, γ) Το Αὐτόνομο και τὸ πρό- πον ἀνακρίσεις αὐτοῦ δ) Το Μυστήριον τοῦ Γάμου και τὰ κωλύματα αὐτοῦ ε) Ἡ σπουδαίτης τῆς νηστείας και ἡ τήρησις αὐτῆς σήμερον και στ) Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον.

Δὲν θὰ ἐξηγήσουμε, γιὰτὶ κυριολεκτικὰ τὴν τελευταία στιγμὴ ἀφαιρέθηκε τὸ θέμα τοῦ Ἡμερολογίου και τοῦ Πασχαλίου, καὶ καὶ μόνο του, ὡς φλέγον και ἐπιγών, δὲ δικαιολογοῦσε τὴν τάχιστα συγκλήσῃ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, γιὰ νὰ θεραπεύσει τὸ τραῦμα και τὸ σχίσμα ποὺ προκάλεσε ἡ μονομερής, χωρὶς πανορθόδοξῃ ἀπόφασι, ἡμερολογιακὴ μεταρρύθμιση στὴν ὁποία προέβη τὸ 1924 ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, με τὴν σύμφωνη γνώμην μόνον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Αὐτὸ θὰ ἀποτελέσει θέμα τῆς εἰσηγήσεως μᾶς στὴν προγραμματισθεῖσα καὶ ἐξαγγελθείσα ἐπιστημονικὴ-θεολογικὴ Ἡμερίδα, ποὺ συνδιοργανώνουν στὸν Πειραιά, στίς 23 Μαρτίου τρέχοντος ἔτους, ἱερεῖς Μητροπολῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος και ἡ Σύναξις Ὁρθοδόξων Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν². Οὐτέ θὰ ἀσχοληθῶμεν με τὴν ἀποτίμησιν τῶν ἄλλων θεμάτων, ποὺ ἀναφέρονται στὸν ἑσωτερικὸ βίον τῆς Ἐκκλησίας, ἀφορρὸν στὸ πῶς και στὴν ἐκκλησιαστικὴ εὐταξία, μοιλοῦνται οἱ εἰς αὐτὰ πόρουν ἀσότητες, πολλὰς ἀπὸ τῆς ὁποῖες ἐπισημάνθηκαν ἀπὸ τούς ἀντιπροσώπους τῶν τοπικῶν αὐτοκεφάλων ἐκκλησιῶν, παρέμειναν ὅμως ἀδιόρθωτες.

2. Πρῶτο σὲ σημασία και κινδύνους τὸ θέμα: «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον»

Θὰ ἐκκεντρώσουμε με τὸν ενδιαφέρον μᾶς στὸ ἔκτο και τελευταίον, ἀλλὰ πρῶτο σὲ σημασία και ἐπικινδυνότητα θέμα ποὺ πληροφoρεῖται «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον», διότι αὐτὴ ἡ ἱστορία τῆς Συνόδου γύρω ἀπὸ αὐτὸ περιστρέφεται, αὐτὸ τὸ θέμα εἶναι ἡ καρδιά τῆς Συνόδου. Μὲ συνηθισμένη λαϊκὴ ἐκφραση θὰ λέγαμε οἱ «αὐτο εἶναι ὅλα τὰ λεφτά»· ὅλη ἡ ἀξία ἡ ἀπόξιά τῆς Συνόδου δὲν ἐξαριθμεῖται ἀπὸ τῆς ἀποφάσεως ποὺ θὰ πάρει ἐπὶ τοῦ συγκεκριμένου κειμένου, ἀν θὰ ἀναγνωρισθεῖ ὡς μία Ὁρθόδοξῃ Συνόδου ποὺ συνεχεῖς τὴν γραμμὴν τῶν προηγούμενων συνόδων ἀπέναντι στῆς αἱρέσεως ἢ ἀν θὰ εἶναι μία ψευδοσυνόδος, ὅπως τόσες ἄλλες στὸ παρελθόν, ποὺ θὰ ἀπορριφθεῖ ἀπὸ τὴν συνεδίδησιν τοῦ πληρωμάτος τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ ὅμως προηγούμενως προκάλεσε διαίρεσεις και σχίσματα. Ἄν τὸ προσυνοδικὸν κείμενον παραμείνῃ καὶ ἐγκριθεῖ ὡς ἔχει, θὰ συμβεῖ με βεβαιότητα τὸ δεύτερο· και ἐξηγουεθα.

Ὁ τίτλος τοῦ θεμάτων ἐν πρώτοις «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον» ἐκκλησιολογικὰ δὲν εἶναι ἀκριβής. Ἐκκλησιολογικὰ ἀκριβὴς θὰ ἦταν ὁ τίτλος «Σχέσεις τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς ἐκτός αὐτῆς εὐρισκόμενους αἰρετικούς». Ἄν γιὰ λόγους ποιμαντικῆς διακρίσεως καὶ εὐγενείας, δὲν θέλαμε νὰ χαρακτηρίσουμε τοὺς ἐκτός αὐτῆς ὡς αἰρετικούς και νὰ γκρεμίσουμε τῆς γενομένης τῆς προσεγγίσεως και τοῦ διαλόγου, μολοῦντα ἢ καλύτερη και πῶ ἀποτελεσματικὴ μέθοδος διαλόγου εἶναι ἡ ἀλήθεια, ὅπως ἐπράτταν ὁ Κύριος, οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι και οἱ Ἅγιοι Πατέρες, ἐνὼ τὰ ἄλλα εἶναι κοσμηκὴ καὶ υποκριτικὴ διπλωματία, θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε «Σχέσεις τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς ἐκτός αὐτῆς εὐρισκόμενους Χριστιανούς». Ἡ παράλειψις τοῦ ἐπιθέτου «Ὁρθοδόξου» δὲν σημαίνει ἐπὶ στερομῇ τὴν Ἐκκλησία ἀπὸ τὸ γνώρισμα τῆς Ὁρθοδόξεως, διότι αὐτὸ εἶναι αὐτόνοτον· ἡ Ἐκκλησία εἶναι Ὁρθόδοξῃ, γι' αὐτὸ ἄλλωστε δὲν τὸ περιέλαβαν οἱ Πατέρες τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου στὸ ἐκκλησιολογικὸ ἀρθρο τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως. Βοηθεῖ ὅμως ἡ παράλειψη νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸ ὅτι ἡ Ὁρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ δὲν εἶναι μία ἀπὸ τῆς πολλῆς ἄλλες «Ἐκκλησίες», ποὺ χαρακτηρίζονται με ἄλλα ἐπιθέτα ὅπως «Καθολικὴ Ἐκκλησία», «Εὐαγ-

Ἱερεῖς πλέον μόνον συνταξιοῦχοι;

Μὲ γεωμετρικὴν πρόδον αὐξάνουν οἱ κενὰ δέσεις ἐφημερίων. Σποραδικῶς κάποιοι Μητροπολῖται ὁμιλοῦν περὶ τοῦ ζητήματος, τὸ ὁποῖον εἶναι μέγιστος σπουδαιότητος ἐν ὅνι μάλιστα και τῶν μουσουλμανικῶν ὁρδῶν. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ» τῆς 24ης Φεβρουαρίου 2016:

«Κάλεσα σὲ συνταξιοῦχοις νὰ... ὅλων ἱερεῖς, προκειμένου νὰ ἀντιμετωπισθεῖ ἡ δραματικὴ μείωσις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κληρικῶν σὲ μεγάλες ἐπαρχιακὲς μητροπόλεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐξαιτίας τῶν ὁρίων στῆς προσλήψεως, ἀπηύθυνε, ἀπὸ ἑμβυνος, ὁ μητροπολίτης Τρίκκης και Σταγῶν Χρυσόστομος... Τὴν ἀνσυχία τους, πάντως, γιὰ τῆς μεγάλης ἐλλείψεως ποὺ παρατηροῦνται στῆς μητροπόλεις ἔχουν ἐκφράσει κατὰ καιροὺς και ἄλλοι ἱεράρχες, ὅπως γιὰ παράδειγμα ὁ μητροπολίτης Φθιώτιδος Νικόλαος, ὁ ὁποῖος, πρὶν αὐτὸ μερικὸς μῆνες, εἶχε ζητήσει «καμπανάκι» λέγοντας πῶς, ἀν καὶ υπάρχουν πολλοὶ ὑποψήφιοι γιὰ τὴν ἱερωσύνη, εἶναι κλεισμένοι νὰ ἀποκατασταθῶν, καθὼς ἡ Πολιτεία τῶν ἔχει κλέψει τὴν πόρτα. Ὁ ἴδιος εἶχε σημειώσει, μάλιστα, πῶς οἱ ἐνορίες τῆς υπαίθρου ἀδείανουν ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλη και ὅτι «αὐξάνονται οἱ κίνδυνοι ἀλλοτριώσεως τοῦ λαοῦ ἀπὸ πᾶσης φύσεως ἐπιβουλῶς, οἱ ὁποῖοι καραδοκῶν νὰ εἰσβάλουν ὡς λύκοι βαρεῖς».

γελικὴ Ἐκκλησία», «Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία», «Ἀνατολικὴ Ὁρθόδοξῃ Ἐκκλησία», ἀλλὰ εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ἡ μοναδικὴ και μόνη ἀλήθης Ἐκκλησία, κατὰ τὴν σύμφωνη και ἀσπασιστὴ γνώμην τῶν Ἀγίων. Δὲν ὑπάρχουν ἄλλες ἐκκλησίες ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ διακριτικὴ ἐπίσημ και ἐνγενική φράση «πρὸς τοὺς ἐκτός αὐτῆς εὐρισκόμενους Χριστιανούς» δὲν ἔχει ἐκκλησιολογικὸν πρόβλημα, διότι αὐτὸ εἶναι τὸ ζητούμενον στὴν Ἀγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο: Νὰ δεῖξῃ ὅτι υπάρχουν ὅρια στὴν Ἐκκλησία, καὶ ὅσοι εὐρίσκονται ἐξω ἀπὸ τὰ ὅρια αὐτά, γιὰ νὰ γίνουν μέλη τῆς Ἐκκλησίας, μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, καὶ νὰ εὐρεθῶν ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς Ἐκκλησίας, πρέπει νὰ ἀποκηρύξουν τῆς αἱρέσεις και τῆς πλάνες τους και νὰ ἐπιστρέψουν ὡς πλανηθέντα πρόβατα εἰς τὴν μίαν ποιμνὴν, ὑπὸ τὸν

Ἀνότερο: Φωτογραφία ἐκ τῆς Συνελεύσεως τοῦ ΠΣΕ εἰς Νέον Δελχὶ Ἰνδίας, 1961, με συμμετοχὴν ὀρθοδόξων.

ἐνα ποιμένα Χριστῶν, νὰ ἐπανεέλθουν και νὰ ἐνωθῶν με τὴν Ἀγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία ὅπως εὐχόμεστε οἱ ἱερεῖς μετὰ τὸν καθαναγισμὸ τῶν Τιμίων Δώρων στὴν Λειτουργία τοῦ Μ. Βασιλείου. «Τοὺς πεπλανημένους ἐπανάγαγε καὶ συναβῆν τὴν Ἀγία Σύν, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία». Πουθενὰ στὰ ἀνοήτογραφὰ καὶ πατερικὰ κείμενα δὲν ὑπάρχει ἡ ἰσοπεδωτικὴ οἰκουμενικὴ εὐχή και ἐπιθυμία γιὰ «ένωση τῶν ἐκκλησιῶν», διότι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἐνήμερη, ἡ ἐνότητις τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι κατὰ ζήτουμένου, ἀλλὰ εἶναι δεδομένη· ὑπάρχει ὡς ζήτουμένου ἡ «ένωση με τὴν Ἐκκλησία» τῶν ἐκτός αὐτῆς εὐρισκόμενων αἰρετικῶν και σχισματικῶν, καὶ αὐτὸ θὰ ἔπρεπε κατ' ἀκριβείαν νὰ ἐκφράζεῖ ὁ τίτλος τοῦ προσυνοδικοῦ κειμένου: «Σχέσεις τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς ἐκτός αὐτῆς εὐρισκόμενους αἰρετικούς».

Ἰγάργε ἐπίσης και ἄλλη οἰκουμενιστικὴ παγίδα ἡ κουταλιὰ στὸν τίτλο τοῦ προσυνοδικοῦ κειμένου «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον». Ὡς εὐρύτερη ἐνότητι θεωρεῖται ὄχι ἡ Καθολικὴ, ἡ οἰκουμενικὴ Ἐκκλησία, εἰς τὴν ὁποῖαν ἀνήκουν δὴλὰ τὰ ὑγιή μέλη, ἀλλὰ ὁ «Χριστιανικὸς κόσμος»: αὐτοῦ τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου τὸν αἱρέσεων και τῆς πλάνης ἕνα μέρος εἶναι ἡ «Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία» καὶ πρέπει νὰ δοῦμε ποῖες εἶναι οἱ σχέσεις τῆς πρὸς τὸν «λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον», ποὺ παρουσιάζεται ἐπὶ οὐδέτερη και ἰσοπεδωτικᾷ.

3. Ἡ ἐκκλησιολογικὴ ἀνατροπὴ τῶν ἀρχῶν τοῦ 20οῦ αἰῶνος διεκδικεῖ πανορθόδοξῃ ἐγκρίσῃ

Αὐτὴ ἡ οὐδέτερη και ἰσοπεδωτικὴ ἐκκλησιολογία, ἀγνωστὴ στὴν Παράδοξιν τῆς Ἐκκλησίας, ἄρχισε νὰ ἀναπτύσσεται ἀπὸ τὴν Κωνσταντινουπόλιν στίς ἀρχές τοῦ 20οῦ αἰῶνα, με ἀνατροπὴ ὅλης τῆς προηγούμενης Παράδοξεως καὶ με καύχηση μάλιστα τῶν Οἰκουμενιστῶν κληρικῶν και θεολογῶν γι' αὐτὴν τὴν νέα θεωρίῃν³. Μέχρι τότε ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τοῦ Μ. Φωτίου και σταθερὰ ἀπὸ ὅλη τὴν Ἐκκλησία, ἰδιαιτέρα ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Γρηγόριο Παλαμά και Μάρκο Εφρέσου τὸν Εὐγενικό· ὁ Παπισμὸς θεωρεῖται ὡς αἵρεσις, ἐν πρώτῳ με τὴν συνοδικὴν καταδικὴ τὸν Φίλιοκε ἀπὸ τὴν Η' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο τοῦ 879, τὴν ὁποία υπέγραψαν και οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ πάπα, τὰ ὅσα τὴν σύμφωνη και ὁμόφωνη γνώμην ὁλων τῶν μετὰ ταῦτα Ἀγίων Πατέρων (Consensus Patrum) ἀλλὰ και ἀπὸ πλῆθος πατριαρχικῶν και συνοδικῶν κειμένων και ἀποφάσεων ποὺ ἐγράφησαν και ἐλήφθησαν στὴν Κωνσταντινουπόλιν τὸν 19ο αἰῶνα με πανορθόδοξῃ σύνθεσι. Τὸ ἴδιο, κατὰ μέζονα λόγῳ, ἰσχύει και τὸν Προτεσταντισμῷ, ποὺ ὡς τέκνον τοῦ Παπισμοῦ κωρυφαῖα πολλὰς ἀπὸ τῆς αἱρέσεως του, ἐγέννησε ὅμως μετὰ τὴν αὐτόνομήσιν τοῦ ἄλλης μεγαλύτερης. Γὰ τους Μονοφυσίτες, ποὺ τοὺς ὠραιοποίησε ὡς Ἀνατολικὸς Ὁρθόδοξος, Προχαλκηδόνιους κ.τ.λ., καὶ μόνον ὡς αἰρετικούς δὲν τολμοῦμε πλέον νὰ τοὺς ὀνομάσουμε, υπάρχουν ἀμετάκλητες και ἀλἀθινές ἀποφάσεις Οἰκουμενικῶν Συνόδων και γενικὴ συμφωνία τῶν Ἀγίων Πατέρων ποὺ δὲν ἐπιτρέπουν καμμία νέα θεωρίῃν και ἀλλαγὴ.

Καὶ ὅμως ἡ Κωνσταντινουπόλις ἔκανε αὐτὴν τὴν ἀλλαγὴν καὶ ἀνατροπὴ με δύο πατριαρχικά και συνοδικὰ κείμενα, ἐνα τοῦ πατριαρχικοῦ Ἰωακείμ Γ' τοῦ 1902 και τὸ πὸ ἀνατρεπτικὸ ἐκείνο τῆς πατριαρχικῆς και συνοδικῆς ἐγκυκλίου τοῦ 1920 με τοποτηρητὴ στὸν πατριαρχικὸ θρόνον τὸν Προῦσιος Δωροθέο. Αποφευγεται πλέον ἡ χρῆσι τῶν λέξεων αἵρεσις και αἰρετικὸι τῶν προηγούμενων αἰώνων. Το κείμενον τοῦ 1902 ζητᾷ ἀπὸ τοὺς προκαθημένους τῶν τοπικῶν Ὁρθοδόξων ἐκκλησιῶν νὰ σκεφθῶν «περὶ τὴν ἐν τῷ παρόντι και τῷ μέλλοντι σχέσιν ὡς ἡμῶν μετὰ τὸν δὲν μεγάλων τῶν χριστιανισμοῦ ἀνδεονδράδων, τῆς δυτικῆς ὁθλονοῦς και τῆς τῶν διασπορτωμένων Ἐκκλησίας» και «πῶς ἀν εἰῃ δυνατόν προέλαιναι τῆς πρὸς τοιοῦτο τέρμα ἀγουσιν, ἀνώμαλον, τόγε νῦν, ὁδὸν, ἐξευρεῖν τε σημεία συναντήσεως και ἐπαρσῆς ἢ καὶ ἀμοιβῶνιν θεμιτῶν παραρράσεων»⁴. Το κείμενον τοῦ 1920 προχωρεῖ πολὺ περισσότερο. Ἐκτός τοῦ ἐπὶ, ἀκόμη και ἐξ ἀρχῆς, ἀναγνωρίζει ἐκκλησιαστικότητα στίς ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας χριστιανικὰς κοινότητες, διότι ἀπευθύνεται ἡ πρὸς τὰς ἀπαναχθῆ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ⁵, περιλαμβάνοντας ὅλη τὴν παντοπρία τῶν αἱρέσεων μέσα στὴν Ἐκκλησία, ἀποπροσθεῖτως ὀνομάζει καὶ τῆς ἐκ τῆς Δύσεως «ἐκκλησίες» σεβάσιμες, καὶ πιστεύει ὅτι «ἐπιβάλλεται ἵνα ἀναζωπυρωθῇ καὶ ἐνισχυθῇ πρὸ παντός ἡ ἀγάπη μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν, γι' λογιζόμενων ἀλλήλους ὡς ξένους και ἀλλοτρίους, ἄλλ' ὡς συγγενεῖς και κείους ἐν Χριστῷ καὶ ὡς συγκληρονόμους και συσσωμῶν τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ, ἐν Χριστῷ»⁶. Πλήρης παραδοχὴ τῆς ἐκκλησιαστικότητος τῶν αἱρέσεων ὡς συγγενεῖς τῆς Ἐκκλησίας και συγκληρονόμοις τῆς σωτηρίας, με παρεμνηνεία τοῦ παραπεμένου χωριοῦ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου⁷.

Ἀπὸ τὸ πρῶτο οἰκουμενιστικὸν κείμενον τοῦ 1902 πέρασαν 114 χρόνια και 96 ἀπὸ τοῦ 1920, καὶ ὅμως αὐτὴ ἡ ἀνατροπὴ τῆς Ὁρθόδοξης ἐκκλησιολογίας δὲν καθορθώθηκε ἐπισημως. Αὐτὸ ἐπιχειρεῖται τώρα στὴν συγκυλομένην Ἀγία, καὶ Μεγάλῃ Σύνοδο ποὺ μέχρι τώρα διαφεύχει τὴν ὀνομασία τῆς δὲν εἶναι οὐτε Ἀγία διὸ δὲν ἀκολουθεῖ τοὺς Ἁγίους, οὔτε Μεγάλη, διότι δὲν ἐκπροσωπεῖ οὔτε τὸ σύνολο τῶν ἐπισκόπων οὔτε τὴν καθολικὴ συνειδησὴν τῶν πιστῶν.

4. Προέλευσις τῶν συνοδικῶν κειμένων και κρυφές ἐπιδιώξεις του

Ἄς δοῦμε ὅμως πῶς προέκυψε τὸ συζητούμενον κείμενον καὶ ποῖες εἶναι οἱ κρυφές και συγκεκριμένους ἐπιδιώξεις του, οἱ νεοπογκικές ἀσάφειες και ἀντιπράσεις, ἡ ἀπουσία σαφούς και ἀκριβοῦς λόγου, ὡστε ἡ ἀσάφεια νὰ ἐπιτρέπῃ ποικίλια ἐπιθυμῶν ἐρμηνείων και στοχεύσεων. Ἡ Γ' Προσυνοδικὴ Πανορθόδοξος Διάσκεψις ποὺ συνήλθε στὴν Γενεὺῃ (28 Ὀκτωβρίου-6 Νοεμβρίου 1986), στὴν ὁποία ἔλαβε μέρος και ὁ γράφων ὡς σύμβουλος τῆς ἀντιπροσωπίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὑπῆρξε ὁμολογούμενως ἀπὸ τῆς δὲ ἐπιτυχίας καὶ ἀποδοτικῆς Διασκέψεως, διότι προετοίμασε τὰ τέσσερα ἀπὸ τὰ δέκα θέματα τῆς Συνόδου με τὴν διὰτυπωση και ἐκδόσιν τῶν σχετικῶν κειμένων: α) Ἡ σπουδαίτης τῆς νηστείας καὶ ἡ τήρησις αὐτῆς σήμερον, β) Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον, γ) Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ Οἰκουμενικὴ Κίνησις και δ) Ἡ συμβολὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς ἐπικράτησιν τῆς εἰρήνης, τῆς

δικαιοσύνης, τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἀδελφοσύνης και τῆς ἀγάπης μεταξύ τῶν λαῶν και ὁρίων τῶν φυλετικῶν και λοιπῶν διακρίσεων. Τὰ τέσσερα κείμενα παρατίθενται τώρα στὴν Ἀγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο ὡς τρία, με συγχώνευσιν τῶν δύο και ἀλλαγὴ τίτλου στὸ τέταρτο. Τὸ δ' κείμενο «Ἡ συμβολὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς ἐπικράτησιν τῆς εἰρήνης κ.τ.λ.» ἄλλαξε τίτλο καὶ παρατίθεται τώρα ὡς «Ἡ ἀποστολὴ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν τῷ σύγχρονῳ κόσμῳ». Το κείμενον «Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ Οἰκουμενικὴ Κίνησις» συγχωνεύθηκε κακῶς με τὸ κείμενο «Σχέσεις τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον». Πατὶ ἐγινε αὐτὴ ἡ συγχώνευσις; Ἦταν λανθασμένη ἡ προηγούμενῃ ἐξέταση τῶν σχέσεων με κάθε «ἐκκλησία» ξεχωριστὰ, περιλαμβάνουσα και τὴν ἀποτίμησιν τῶν ὁμιερῶν θεολογικῶν διαλόγων, και ξεχωριστὰ με τὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν» και τοὺς ἐντὸς αὐτοῦ πολυμερεῖς διαλόγους; Τὰ δύο κείμενα ἀπὸ τῆς ὑπογραφῆς τους μέχρι σήμερα (1986-2016), ἐπὶ τριάντα ἐπὶ, ἔχουν ἀποκτήσει μία ταυτότητα ξεχωριστὴ καὶ ἔχουν γίνῃ ἐπ' αὐτῶν ποικίλες παρατηρήσεις, θετικές καὶ ἀρνητικές. Γιὰ ποῖο λόγο ἐνοπιώθηκαν; Στίς ἐπὶ μέρους ἐκκλησίες ὑποβλήθηκαν καὶ ὑπάρχον ἐπὶ ἐτῷ ὡς ξεχωριστὰ κείμενα. Ζητήθηκε ἡ γνώμη τῶν ἐκκλησιῶν γιὰ τὴν ἐνοποίηση τους; Πολὺ περισσότερο μάλιστα, ὅταν ἐνημερώνονται προσράτεις οἱ ἱεραρχεῖς τῶν αὐτοκεφάλων ἐκκλησιῶν γιὰ τὰ δύο κείμενα καὶ γνωρίζουν δύο ξεχωριστὰ κείμενα, ὅπως ἐγινε με τὴν ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὴν ὁποία ἐνημέρωσε στίς 8 Ὀκτωβρίου 2014 ὁ μητροπολίτης Μεσσηνίας Χρυσόστομος, ἐκπρόσωπος τῆς ἐν λόγω Ἐκκλησίας στίς προσυνοδικές Ἐπιτροπές και Διασκέψεις με ἐκτενὴ εἰσήγησιν καὶ θέμα «Εὐνημέρωσις περὶ τῆς Μελούσης Ἀγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου». Οἱ ἀρχιερεῖς ἀπέκτησαν μίαν ἐκδοὴ ἀπὸ τὰ δύο κείμενα τελείως διαφορετικῇ, με μεγαλύτερη πληρότητα, γιὰ τοὺς διεξαγόμενους θεολογικοὺς διαλόγους και τὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν», ἀπὸ αὐτὴν ποὺ παρουσιάζει τώρα τὸ νέο κωστούρεμἐνον, ἑλλίπεις καὶ ὠραιοποιημένον κείμενον. Πατὶ στὸ παρά πέντε τὴν τελευταία στιγμῇ, στὸ πὸ κρίσιμον κείμενον τῆς Συνόδου ἐγίναν αὐτέῃ οἱ ἐπιτεββάσεις, χωρὶς τὴν γνώμην τῶν ἐκκλησιῶν; Δὲν πρόκειται γιὰ ἀπίδες φι-

λολογικές ἡ ἐνοσιολογικές παρεμβάσεις καὶ διορθώσεις, ἀλλὰ γιὰ ἀλλαγὴ τοῦ κειμένου με προσθήκης καὶ ἀφαιρέσεις ὁλοκλήρων σελίδων καὶ παραγράφων, με στόχῳ τὸ κρίσιμον αὐτὸ κείμενον νὰ περάσει εὐκολότερα, και νὰ ἐπικυρωθεῖ θεσμικά και ἐπίσημα ἡ παναίρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Καὶ ποιά εἶναι ἡ ἀπόλογία τῆς κολοβώσεως τοῦ σημαντικοῦ αὐτοῦ κειμένου ποὺ δὲν πεθεῖ οὐτε καὶ πολλούς ἐκ τῶν Οἰκουμενιστῶν; Ὁ μητροπολίτης Περγᾶμου Ἰωάννης, πρόεδρος τὰ τελευταῖα χρόνια τῶν προσυνοδικῶν Ἐπιτροπῶν και Διασκέψεων στὴν εἰσηγήσιν τοῦ ἑπὶ τῆς πορείας τῆς προετοιμασίας τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου», ποὺ παρουσίασε στὴν Σύναξιν τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Ὁρό- νου (29.8.2015) στὸ Φανάρι, δὲν δίδει καμμία ἐξήγησιν· λέγει ἀπλῶς ὅτι «Ἡ Ἐπιτροπὴ ἀπεφάσισε νὰ συνεχυνῇ τὸ κείμενον τοῦτο μετὰ τὸ προηγούμενον ὡς ἐκ τῆς συγγενείας τοῦ περιεχομένου τῶν», ἐνὼ δὲν πρόκειται περὶ ἀπλῆς συνεχύνσεως, ἀλλὰ περὶ οὐσιαστικῶν ἀφαιρέσεων και προσθηκῶν. Ὁ μητροπολίτης Μεσσηνίας Χρυσόστομος, ὁ ὁποῖος ἐνθουσιαστικὰ καὶ ὀρθόδοξῶτα παρουσίασε τὰ δύο κείμενα στὴν ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὸν Ὀκτω

”Εκθεσις πεπραγμένων εἰς Γενεὺν ἡς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

κ. Βαρθολομαῖος καὶ τὸ κατὰ μὴν καὶ τὸ Πατριαρχικὸ Κέντρο ΣΑΜΠΕΖΥ, τοῦ μεταφέρουμε τοὺς ἀσπασμοὺς τοῦ Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ καὶ τοῦ υποβόλα-με τὰ ἡμέτερα σέβη, ἀλλὰ καὶ τὸν σεβασμὸν πρὸς τὸ Οἰκου-μενικὸν Πατριαρχεῖον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης ἐγκραδύως υπεδέχθη τὴν Ἀντι-παρτωπία μας, εὐχρίθηκε τὰ δέοντα διὰ τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΝ καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐλπίδα του, ὅτι ἡ Συνόδος αὐτὴ τὸν Προκαθημένον θὰ ὁλοκληρώσῃ τῆς ἐργασίας τῆς καὶ θὰ ὀρίσῃ τὴν ἡμέραν καὶ τὸν Τόπον τῆς συ-κληρέσεως τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου.

Διότι πρέπει ἀφ’ ἑνὸς μὲν να τελεωσώμεν οἱ Προπαρσκαυ-στικές Διασκέψεις καὶ ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία να δώσῃ τὸ Μήνυ-μα τῆς στὸν σύγχρονον Κόσμον, ἀφ’ ἑτέρου δὲ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον να σταματήσῃ να ἐπιμύριζεται μαζὶ μετ’ ἄλλα καὶ ἐνα μεγάλο οικονομικὸ κόστος, ποὺ δὲν τὸ ἀντέχει ἄλλο.

Κατὰ τὸν ἀπογαρητισμὸν μας ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης μοῦ παρέδωκε ἕνα ἀσημένιο δίσκου διὰ τὸν Μακαριώτατον καὶ ἔδωκε καὶ εἰς ἡμᾶς ἕνα μικρὸ ἀναμνηστικὸ δῶρο (ἀπὸ ἕνα τούρ-κο καμπόλου).

3. Ἐκεῖ, μέσα στὸ Πατριαρχικὸ Κέντρο, στὸ Παρεκκλήσιον τῶν Ρουμανικῶν Παροίκιας τῆς Γενεύης, λειτουργοῦμε ἐν τῷ με-ταξῷ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας κ. Ἀναστάσιος, ποὺ εἶχε τὴν ὀνομαστικὴν τοῦ ἑορτῆ καὶ μαζὶ μετ’ ὃν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην μεταβίβηκε πλὴν ἁλῶ εἰς τὸν Ναὸν αὐτὸν καὶ τοῦ εὐχρίσθηκα καὶ ἐμῆς ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ.

4.Τὸ ἀπόγευμα τῆς 22-1-2016 ἐγένετο ἡ ἐπίσημη ἐναρξὶς τῆς Συνόδου τὸν Προκαθημένον με σχετικὴν δέσησιν τοῦ Οἰκου-μενικοῦ Πατρίρχου καὶ με τὴν Εἰσηγητικὴν αὐτοῦ Οὐλίαν.

Καταθέτω τὸ Πρόγραμμα τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνόδου αὐτῆς τὸν Προκαθημένον καὶ τὴν Εἰσηγητικὴν Οὐλίαν τοῦ Παναγι-ωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατρίρχου (Συνημμένα Νο 2 καὶ 3).

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Παναγιώτατος, κατὰ τὸ Πρόγραμμα, ἔδωκε τὸν λόγον κατὰ τὴν σειρά τῶν Διτιπύων εἰς πάντας τοὺς Προ-καθημένους, ἵνα χαιρετίσουν τὴν ἱεράν ταυτὴν Συνάχιν.

Πρῶτος ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. Θε-όδωρος. Καταθέτω τὸν γραπτὸν τοῦ χαιρετισμοῦ (Συνημμένα Νο 4).

Ἐπίσης ὁ Πατριάρχης Μόσχας κ. Κύριλλος μᾶς δειμοίρασε τὴν οὐλίαν του Ἑλληνογίτι, Γαλλογίτι καὶ Ρωσιότι. Καταθέτω τὸ Ἑλληνικὸ κείμενον τῆς προσφωνήσεώς του (Συνημμένα Νο 5).

Ὅταν ἦλθε ἡ σειρά μου, ἐχαίρετσα τὴν Συνάχιν καὶ ἐγώ. Κα-ταθέτω τὸν ἰδικὸν μου χαιρετισμὸν. (Συνημμένα Νο 6).

Μετά τὸν χαιρετισμὸν τὸν Προκαθημένον ἀνεγνώσθη καὶ ὁ ἀποσταλεὶς σύνοτος χαιρετισμὸς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καν-τουαριάς τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας.

Μετά τὸ τέλος τῶν χαιρετισμῶν, ὁ Παναγιώτατος ἀπάντησε σὲ κάποιες θέσεις τοῦ Πατρίρχου Ρωσίας, ὅπως τῆς διειτύπ-σε στὸν χαιρετισμὸν τοῦ κα βεβαίως ἔδωκε κάποιες συμπλη-ρωματικὰς ἐξηγήσεις ὁ Πατριάρχης Μόσχας.

Τέλος τὴν πρώτην ἡμέραν, τὸ ἀπόγευμα τῆς 22ας Ἰανουαρίου, ὠρίσθησαν, τῇ προτάσει τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατρίρχου, δύο Ὑποεπιτροπές:

Πρῶτῃ· Διὰ τὴν ἐπεξεργασία τοῦ Κανονισμοῦ Λειτουργίας τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, ποὺ δὲν ἐμνηρίσθην τὸν παρελ-θόντα Δεκέμβριον πρὸς τὴν Ἀθήνα, ὥστε να ἔλθῃ ἑτοιμος πρὸς τε-λικὴν ψηφισίν ὑπὸ τὸν Προκαθημένον τῆς παρούσης Συνά-ξεως. Εἰς αὐτὴν τὴν Ἐπιτροπὴν, μετὰ πρῶτασιν τοῦ Οἰκουμενι-κοῦ, ὠρίσθη να μετασχηθῇ ὁ ἅγιος Μεσσηνίας.

Δευτέρῃ· Κατασκητικὴ Ἐπιτροπὴ ποὺ θὰ ἐτοιμάξῃ τὸ κείμενον τῶν Ἀποφάσεων, ἀλλὰ καὶ τὸ Ἀνακοινωθὲν τῆς παρούσης Συν-άξεως τὸν Προκαθημένον, τὰ ὁποῖα θὰ υποβληθοῦν πρὸς ἐγκρίσι καὶ θὰ ἀνακοινωθῶν εἰς τὸ τέλος τῆς παρούσης Συνά-ξεως τῶν Προκαθημένων.

Ἐν συνεχείᾳ ἐξήρτησε καὶ ἔλαβε τὸν λόγον ὁ ἐκ τῶν ἐκπρωσώ-πτων τοῦ Πατριαρχεῖου Ἀντιοχείας Σεβ. Μητροπολίτης Ἰν Ἑρμα-νία κ. Ἰσαάκ καὶ ἐδῶλυσσε ὅτι ἐὰν δὲν λυθῇ ἡ διαφορά ποὺ ἔχει τὸ Πατριαρχεῖον τοῦ μετὰ τοῦ Πατριαρχεῖου Ἀντιοχείου, δὲν θὰ συμμετέσχωι στὸ Συλλεiturοργε καὶ δὲν θὰ ὑπογράψῃ τὰ ὑπὸ συζητήσι θέματα.

Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἔδωκεν ἀρνητικὴ ἀπάντησι ὁ Πα-τριάρχης Ἱεροσολύμων καὶ ἐδῶλυσεν ὅτι τὸ μόνον ποὺ δέχεται τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων εἶναι να ὀρίσῃ Ἐπιτροπὴ ἀπὸ Κανονολόγων καὶ ὃ, αὐτὴ ἀποφασίσαι, θὰ τὸ δεχθῇ τὸ Πα-τριαρχεῖον Ἱεροσολύμων.

Γιὰ τὸ θέμα τοῦτο ὠμίλησαν πολλοὶ ἐκ τῶν Προκαθημένων με πνεῦμα συμπληρώσεως, χωρὶς ἀποτέλεσμα καὶ ὁ Οἰκου-μενικός Πατριάρχης, μετὰ ἀπὸ τὴν γενομένην συζητήσιν παρεκά-λεσε τὴν Ἀντιπροσωπία τοῦ Πατριαρχεῖου Ἀντιοχείας νὰ ἐπικοι-νωλήσουν τηλεφωνικὰ μετ’ ὃν Πατριάρχην τους καὶ νὰ τὸν παρα-καλέσωσι ἐκ μέρους τῆς Συνάξεως τῶν Προκαθημένων να ἔλθῃ ὁ ἴδιος αὐρίον στὴν Γενεὺν, ὥστε ὅλοι μαζὶ νὰ βροῦμε κοινὴ ἀποδεκτικὴ λύσι. Μετ’ αὐτὴν τὴν πρότασι τοῦ Οἰκουμενικοῦ, ἔλγης καὶ ἡ πρώτη Συνεδρία τῶν Προκαθημένων.

5.Τὴν ἄλλην ἡμέραν 23-1-2016, ἡμέραν Σεβάρτων τὸ πρῶν, συνεσχίσθηκα ἡ συζήτησις ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς διαφοράς μεταξὺ τοῦ Πατριαρχεῖου Ἀντιοχείας καὶ τῶν Ἱεροσολύμων καὶ πρῶτος ἔλαβε τὸν λόγον ὁ ἐκ τῶν Ἐκπρωσώπτων τοῦ Πατριαρχεῖου Ἀντιοχείας Μητροπολίτης Ἐν Ἑρμανία κ. Ἰσαάκ , ἀναφέρās ὅτι ἐπεκοινωνήσε μετ’ ὃν Πατριάρχην Ἀντιοχείας καὶ ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας δέχεται μόνον τὴν ἐξῆς ὑποχώρησι:Νὰ παραμεινῇ ὁ Μητροπολίτης Κατάρ ὅπως εἶναι στὴν θέση του, ἀλλὰ νὰ ἀλλά-ξῃ τὸν τίλον τῆς Μητροπόλεώς του. Στὴν συνεχείᾳ δὲ ἐδῶλυσσε: «Ἐὰν τοῦτο δὲν γίνῃ δεκτὸν, ὁ ἐπικεφαλῆς τῆς Ἀντιπροσωπίας μας δὲν θὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸ αὐριάνον Συλλεiturοργάνον».

Περὶ τοῦ θέματος τούτου ὠμίλησε εἰρηνευτικὰ καὶ ὁ ἅγιος Ἀλβανίας καὶ τελικὰ ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης ἐπρότεινε εἰς τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων τὴν ἐξῆς λύσιν· Νὰ δοθῇ εἰς τὸν Ἀρχιεπισκόπον Κατάρ κ. Μακάριον ὁ τίλος τῆς Ἀνατολικῆς Ἀραβίας. Ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ὅμως δὲν ἀπεδέχθη τὴν λύσιν καὶ ἔκανε πρότασι να συζητηθῇ τὸ θέμα σὲ κοινὴ συνάν-τησιν τῶν Ἀντιπροσωπιασίων τῶν δύο Ἐκκλησιῶν.

6. Μετὰ τὸ ἀδιέξοδον τοῦ ἑς ἄνω θέματος ὁ Οἰκουμενικός Πα-τριάρχης ἐπρότεινε στὴ συνέχειᾳ πρὸς συζήτησιν τὸ ἐξῆς θέμα.

Ἐπειδὴ τὸ θέμα τοῦ Αὐτοκεφάλου εἶναι ἑτοῖμο ἀπὸ τὴν Ἐ΄ Προσυνεδρικὴ Διάσκεψιν καὶ δὲν ὑπεράφων τὸ κείμενον οἱ Ἀντι-προσωπτοὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας καὶ τῆς Γεωργίας, ὁ ἐκ Πατριάρχης τῆς Γεωργίας χθὲς ἐδῶλυσσε ὅτι ἡ Ἐκκλησία του δὲν ἐπιμένει εἰς τὴν ἀρνήσι τῆς, ἐπρότεινε να ὑπογραφῇ τὸ ἑτοῖμο ἥδη κείμενον τοῦ Αὐτοκεφάλου καὶ να συμπεριληφθῇ τοῦτο εἰς τὰ θέματα τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου.

Ὁ Πατριάρχης Μόσχας δὲν ἐδέχθη τοῦτο, ἀλλ’ ἀντιπρότεινε, να συσταθῇ ἀμέσως τώρα Ἐπιτροπὴ, να βελτιωθῇ τὸ κείμενον τοῦ Αὐτοκεφάλου καὶ να ἐγκριθῇ ἀπὸ τὴν Συνόδον μας αὐτῇ, ὥστε καὶ τὸ θέμα τοῦτο να συζητηθῇ στὴν Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Συν-όδῳ.

Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἔγνε μακρὰ συζητήσις καὶ ἐτελέσθη ἡ πρῶτὴ Συνεδρία τοῦ Σεβάρτου χωρὶς ἀποτέλεσμα. Διηλαθὲ τὸ θέμα τοῦ Αὐτοκεφάλου δὲν ὑπεράφρη ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας καὶ τῆς Γεωργίας καὶ ἐπομένως δὲν θὰ συμπεριληφθῇ στὰ θέματα τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου.

7. Τὸ ἀπόγευμα τοῦ Σεβάρτου τῆς 23-1-2016 τὸ Πρόγραμμα δὲν εἶχε Συνεδρία , ἀλλὰ μόνον τὴν τελεσάν εἰς τὸν 1. Ναὸν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου στὸ Σαμπεζῦ Ἐσπερινόυ ὁ ὁποῖος ἐπτα-ρωποποιήθη, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἐλβε-τίας κ. Ιερεμίου.

8. Τὴν Κυριακὴ τὸ πρῶν ἐπταρωποποιήθη τὸ ἐπίσημον συλ-λειτουργον τῶν Προκαθημένων εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου στὸ Σαμπεζῦ. Εἰς τοῦτο προεξήρχεν ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης, ἐλαβάν δὲ μέρος πάντες οἱ Πατρίρχαι, οἱ Ἀρχιεπι-σκοποὶ καὶ οἱ ἐπικεφαλῆς τῶν Ἀντιπροσωπιασίων, πλὴν τοῦ ἐπικε-φαλῆς τῆς Ἀντιπροσωπίας τοῦ Πατριαρχεῖου Ἀντιοχείας, οἱ ὁποῖοι οὐτε καὶ ἐκκλησιάσθησαν. Ἐμῆθα, ὅτι Ἐκκλησιασθήσαν κ’ ἐνὰ Ναὸ, ποὺ τὸ Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας ἔχει στὴν Γενεὺν.

9. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας, τῆς Κυριακῆς 24-1-2016, ἔγνε κανονικὴ Συνεδρία.

Ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης ἔθεσε ὑπ’ ὄψιν τῶν Προκαθημέ-νων τῆς Συνάξεως πάντα τὰ πρὸς ἐξέτασιν θέματα ὑπὸ τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου καὶ εἰσηγήθη δι’ ἐνα ἕκαστον ἐξ αὐτῶν τὰ ἐξῆς:

α. Ἡ Διασπορὰ . Ὁ ἀναφορὲς τῶν υπευθύνων τῶν κατὰ Τό-πους Ἐκκλησιῶν εἶναι θετικὴ ἀπὸ τὸ ληφθὲν ἐξ ἑτέρου, τῆς Συνάξεως δηλαδὴ πάντων τῶν Ἐπισκοπῶν μίᾱς Πάλευς (Νέ-ας Ὑόρκης , Παρισίου, Βιέννης, Λονδῶνου κ.λ.π.) ὑπὸ τὴν Προ-εδρίαν τοῦ ἐκπρωσώπτου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατρίρχου. Ὅμως δὲν κατέστῃ δυνατὴ ἡ ἐξέυρεσις ὀριστικῆς Κανονικῆς λύσεως τοῦ θέματος. Διὰ τοῦτο εἰσηγείται να ἀποφασισθῇ ἀπὸ τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλῃν Συνόδον να συνεχηθῇ ἡ μέχρι τοῦδε πρα-κτικὴ, με προσπαθεία να εὐρεθῇ ἡ συναινέσις πᾶσων τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν στὴν Κανονικὴν λύσι ἀργότερα.

β. Τὸ αὐτοκέφαλον . Δὲν εἶναι ἀκόμη ἑτοῖμο . Δὲν θὰ συζη-τηθῇ.

γ. Τὸ αὐτόνομον. Εἶναι ὅλοι σύμφωνοι . Θὰ συζητηθῇ .

δ. Τὰ Διπτύχα. Δὲν θὰ συζητηθῇ, διότι δὲν ὑπάρχει συμφωνία.

ε. Ἡμερολογιακὸν . Δὲν ὑπάρχει συμφωνία. Δὲν θὰ συζη-τηθῇ.

στ. Κωλύματα Γάμου. Ἐπρότεινε να μὴ μίᾱ εἰσαγωγὴ στὸ ὑπάρχον κείμενον, ἡ ὁποῖα να ἐξηγῇ τὴν ἱερότητα τοῦ γάμου καὶ τῆς οἰκογενείας στῆς ἡμέρας ἐκεί, ὅποτε αὐτὸ μπορεῖ να ἐγκριθῇ ἀπὸ τὴν παρούσαν Συνόδον τῶν Προκαθημένων καὶ να συζη-τηθῇ στὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλῃν Συνόδον καὶ να δώσῃ εἰς αὐτὴν εἰδικὸν βάρος.

Ἐγένετο ἐπ’ αὐτοῦ μακρὰ συζήτησις καὶ κυρίως διὰ τὸ δευτε-ρο μέρος, στὰ κωλύματα τοῦ γάμου. Ἀναφέρθησαν πολλοὶ στῆς δυσκολίας τοῦ συναντηνοῦ οἱ Ἐκκλησίαις (Ἀμερικῆς, Πολωνία, Ἀφρικῇ κ.λ.π.), ἀλλὰ καὶ ἄλλοι ἀντέδρασαν (Ἑωργία, Σεβρία). Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ὠμίλησε καὶ ἡ ταπεινότητά μου, ἐπι-ποῶ: Εἶναι μακροχρόνια καὶ γνωστὴ ἡ παράδοσις τῆς Ὁρθόδο-ξου Ἐκκλησίας στὴν λύσιν τῶν ἐκκώστες παρουσιαζομένων τοι-ούτων ποιμαντικῶν προβλημάτων. Πρὸς τοῦτο ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία χρησιμοποτεῖ δύο μεθόδους· Τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὴν οικονομίαν.

Ὅμως ποτὲ ἡ οικονομία δὲν ἔγνε Κανόνας. Κατανοοῦμε τὰ προβλήματα τῶν Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατόν ἡ παρούσα Συνόδος νὰ δώσῃ λύσιν κατ’ οικονομίαν εἰς ὅλα τὰ ὑπάρχοντα αὐτὰ προβλήματα καὶ ἄη κατ’ Ἐκκλησίαν οὔτε βε-βαίως ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Συνόδος εἶναι δυνατόν να πράξῃ τοῦ-τοι.

Ἀνωτέρω: Φωτογραφία ἐκ τῆς Συνελεύσεως εἰς Γενεὺν Ἑλβετίας

το. Ἄς ἀφήσουμε καθὲ αὐτοκέφαλῃ Ἐκκλησίᾳ να λύσῃ αὐτὰ κατ’ οικονομίαν μετ’ ἰδικῇ τῆς κρίσι καὶ εὐθύνῃ. Τελικὰ τὸ κείμενο παρεδόθη καὶ πάλιν εἰς τὴν εἰδικὴν Συντακτικὴν –Ἐπιτροπὴν πρὸς διόρθωσι καὶ βελτίωσι.

ζ. Ἡ νηστεία. Ὑπάρχει ὁμοφωνία καὶ ἔχει ἥδη ὑπογραφῇ. Θὰ συζητηθῇ.

Θέμα ἡ καὶ Ἡ Ἀποστολὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας στὸν σύγχρονον κόσμον.

Ὑπάρχουν διαφωνίαι. Διὰ τοῦτο ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης ἐπρότεινε να ὀρίσῃ μίᾱ Ἐπιτροπὴ, διὰ να ἐξετάσῃ τὸ θέμα καὶ να βρεθῇ λύσις, ὥστε να συμφωνήσῃ καὶ ἡ Ἀδελφὴ Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας καὶ να τεθῇ καὶ τὸ θέμα τοῦτο εἰς τὰ θέματα τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου. Ἡ πρότασις αὐτὴ ἐγκρίθηκε καὶ ὀρίστηκε Ἐπιτροπὴ να ἐπεξεργασθῇ τὸ θέμα. Τὸ κείμενον τοῦτο διεμορφώθη ἀπὸ τὴν Ἐπιτροπὴν, ἦλθεν πρὸς συζήτησι καὶ μετὰ μικρὰς διορθώσεως ἐγένετο δεκτὸν .

Τὸ καταθέτω πρὸς ἐνημέρωσιν μας, (Συνημμένα Νο 7).

Οὕτω, τελικὰ εἰς τὴν Ἡμερησίαν Διάστασιν τῆς Ἁγίας καὶ Μεγά-λης Συνόδου θὰ διαλαμβάνωνται τὰ κάτωθι θέματα.

α) Ἡ Ἀποστολὴ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ἐν τῷ σύγχρῳνῳ κόσμῳ. β) Ἡ Ὁρθόδοξος Διασπορὰ. γ) Τὸ Αὐτόνομον ἐν τῇ Ὁρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ καὶ ὁ πρὸτος ἀνακηρύξεώς αὐτοῦ. δ) Τὸ μυστήριον τοῦ Γάμου καὶ τὰ κωλύματα αὐτοῦ. ε) Ἡ σπουδαί-οτης τῆς νηστείας καὶ ἡ τήρησις αὐτῆς σήμερον. ς) Σχέσις τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον.

10. Τὴν 25-1-2016 τὸ πρῶν . Ἡ ὀρισθεῖσα Ἐπιτροπὴ ἀνασυν-τάξεως τοῦ Κανονισμοῦ Ὁργανώσεως καὶ Λειτουργίας τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου παρεδόκεν εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην τὸν διορθωμένον αὐτὸν Κανονισμόν καὶ ἀρχίσμαε τὴν κατ’ ἄρθρον συζητήσιν αὐτοῦ.

Οἱ ἀντιπροσώπτοὶ τοῦ Πατριαρχεῖου Ἀντιοχείας ἐπρότειναν καὶ πάλιν, ὡς καὶ εἰς τὴν Ἀθήνα, να προστεθῇ στὸ ἄρθρον 2 καὶ ἄλλη μίᾱ παράγραφος, ποὺ να ἀναγράφῃ ὅτι ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης ὑποχρεοῦται νὰ διασφαλίσῃ τὴν παρουσίαν τῶν Προκαθημένων πᾶσων τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν.

Ἐγιναν πολαὲς προτάσεις καὶ τελικὰ πέρασε ὁ χρόνος τῆς πρῶνῆς καὶ τῆς ἀπογευματινῆς Συνεδρίας, χωρὶς νὰ ὁλοκλη-ρωθῇ ἡ ψηφίσις ὁλοκληροῦ τοῦ Κανονισμοῦ. Ἐφθάσαμε μέχρι τὴν ψηφισί καὶ τοῦ 11ου ἀρθρου αὐτοῦ.

10. Τὸ πρῶν τῆς 26-1-2016 συνεσχίσθῃ ἡ συζήτησις ἐπὶ τοῦ Κανονισμοῦ καὶ μετὰ ἀπὸ ἀρκετὰς παρατηρήσεις καὶ συζητή-σεις ἀνετέθη καὶ πάλιν εἰς τὴν Συντακτικὴν Ἐπιτροπὴν να πρὸβῃ στῇ ἀναγκαίαις συμπληρώσεσι καὶ διορθώσεσι καὶ τὴν ἐπαύριον πρῶν νὰ συνεχίσουμε τὴν ψηφισί τῶν ὑπολοίπων ἀρθρῶν.

11. Στὴν συνέχειᾳ ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης ἐφερε τὸ θέμα τῆς συμμετοχῆς ἡ μὴ Παρατηρητῶν στὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλῃν Συνόδον.

Εἰς τὸ θέμα τοῦτο, ὠμίλησαν πολλοὶ (Ρῶσι, Σέρβοι, Ρουμά-νοι, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας, Γεωργιάνοι) καὶ ἡ ταπεινότης μου, μετὰ ἀπὸ τηλεφωνικὴ ἐπικοινωνία μου μετ’ ὃν Μακαριώτα-τον Ἀρχιεπισκόπον Ἀθηνῶν.

Τελικὰ ἐπεκράτησε ἡ ἄποψις να κληθοῦν Παρατηρηταὶ μόνον κατὰ τὴν ἐναρξίν καὶ τὴν λήξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνόδου, ὡς ἀκολουθεῖ:

α)Διὸ εἰς τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, β) Εἰς ἐκ τῆς Κο-πτικῆς Ἐκκλησίας, γ) Εἰς ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Αἰθιοπίας, δ) Εἰς ἐκ τῆς Ἀρμενικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἐριωτιανῆ, ε) Εἰς ἐκ τὸν Καθ-ολικόσατο τῆς Κιλίκιας, ς) Εἰς ἐκ τῆς Συριακοαβηνικῆς Ἐκκλη-σίας, ζ) Εἰς ἐκ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, η) Ὁ Ἀρχιεπισκο-πὸς τῶν Παλαιοκαθολικῶν τῆς Ἑνώσεως τῆς Οὐτρέχτης, θ) Εἰς ἐκ τῆς Παγκοσμίου Λουθηρανικῆς Ομοσπονδίας, ι) Ὁ Γενικός Γραμματεὺς τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν καὶ ὁ Δι-εσθνιτῆς τῆς Ἐπιτροπῆς Πιστὸς καὶ Τάξις τοῦ αὐτοῦ Συμβουλι-ου, ια') Ὁ Πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου Εὐρωπαϊκῶν Ἐκκλησιῶν, ιβ') Ὁ Γενικός Γραμματεὺς τοῦ Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν Μέσης Ἀνατολῆς, καὶ ιγ') Ὁ Πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐαγγε-λικῆς Ἐκκλησίας τῆς Γερμανίας.

Ἱδιαίτερως ἐτιμολογῇ δὲν δὲν πρέπει να δεχθώμεν ὡς Παρατη-ρητάς Οὐνίτες ἐκ τῶν Καθολικῶν καὶ ἐκ τῶν Ἀγγλικανῶν καὶ Εὐαγγελικῶν Γυναικῆς (Ἐπισκόπους ἡ ἱερεῖς). Διὰ νὰ ἀπο-φευχθῇ τοῦτο οἱ σχετικὰ Προσκληρίεις θὰ γίνουσιν σὲ συγκεκρι-μένα πρόσωπα.

12.Ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς υποχρεωτικῆς τήρησεως ὑπὸ πᾶσων τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν τῶν ἀποφάσεων τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, ἔγνε ἄλλη τῆς λέξεως υποχρε-ωτικὰ κατ’ ἄρθρον 13, παράγραφος 2 β) (στὸ τέλος) τοῦ Κανoni-σμοῦ καὶ ἀντὶ αὐτῆς ἐγράφη ἡ φράσις: «αὶ ἀποφάσεις ἔχουν παν-ορθόδοζον κύρος». Οὕτως καὶ τὸ θέμα τοῦτο ἐγένετο ὁμοφῶ-νως ἀποδεκτὸν.

13. Στὴν συνέχειᾳ ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης ἐφερε πρὸς συζητήσιν τὸ θέμα τοῦ χρόνου καὶ τοῦ Τόπου συγκλήσεως τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, προτείνων να πραγματοποιηθῇ εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἀκαδημίαν τῆς Κρήτης ἀπὸ 17 εἰς 26 Ἰουνίου, ὡς ἐξῆς:

α) Τὸ Σεβάρτο (Ψυχρὸσεβάρτο) πρὸ τῆς Πεντηκοστής (18-6-2016) να τελεσθῇ ἡμεῖς Λειτουργία ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν γονέ-ων καὶ λοιπῶν συγγενῶν ἡμῶν.

β) Τὴν Κυριακὴ τῆς Πεντηκοστής (19-6-2016) Ἐναρξὶς τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου με Συλλειτουργίον πάντων τῶν Προκαθημένων τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν.

γ) Ἀπὸ Δευτέρα (τοῦ Ἀγίου Πνεύματος μετὰ τὴν θεία Λει-τουργίαν), μέχρι Σεβάρτων καὶ ἐργασίαι τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου. δ) Τὴν Κυριακὴ τῶν Ἁγίων Πάντων (26-6-2016) λήξις τῶν Ἐργασιῶν τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου με Πανορθόδοζον Συλλειτουργίον πάντων τῶν Προκαθημένων.

Ὅμως οἱ Προκαθημενοι τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν δέον να εὐρίσκονται εἰς τὴν Κρήνι ἀπὸ τῆς 16ης Ἰουνίου,

Ύπῃρξαν πράγματι μασόνιοι οί κληρικοί οί ἀναφερόμενοι...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Και στήν κατά τῆς Ἐκκλησίας ἐπίθεση.

Τά μεγάλα «κανόνια» τῆς Μασονίας: Οἱ «αἰχμάλωτοι» κληρικοί...

Ποιά εἶναι λοιπόν αὐτά τά «κανόνια»; Εἶναι οἱ «αἰχμάλωτοι» κληρικοί μας (καί ἄλλα ὑψηλά πρόσωπα), τοὺς ὁποῖους φέρεται νά ἔχει ὁ Τεκτονισμός στό στρατιώτεό του, σά κατάστιχα τοῦ γραμμένου!

Αὐτῶν τά ὀνόματα μεταχειρίζονται πρωτίστως οἱ Τεκτονες ὡς ἀσπίδα γιά προστασία τους, ὁσάκις δέχονται σχετικές πιέσεις.

Ἐρωτῶμαι: Δικαιολογημένα βαζῶν οἱ Μασόνιοι αὐτοὺς ὡς ἀσπίδα; Ἀπάντησ': Πράγματι ἐκεῖνοι, ὅταν κατά τῆ μυστή τοῦς, τοὺς ἔδωκαν καί τά δύο τους μάπα οἱ Τεκτονεῖ!

Ἐξ βάλουμε ὥστόσο τά πράγματα στή σειρά τους. Πρῖν ὅμως προχωρήσουμε δὲ θέλαμε - δίχως φόβο καί πάθος - νά εἰποῦμε κάτι γιά τήν κατά καιροὺς κριτική, κυρίως ὅμως γιά τίς κατά καιροὺς βίαιες ἐπιθέσεις πού ἔχει δεχτεῖ ὁ Τεκτονισμός στήν Ἑλλάδα. Ἐξηγοῦμεθα: Δέν ἐνοούμε ἐδῶ τήν ἀντιμετώπιση τῆς Μασονίας ὑπὸ τῆς Διοικήσεως τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας ἐν Συνόδῳ, ὅχι αὐτό. Διότι ἐκεῖ ὑπάρχει πνευματικό ὑπόβαθρο μὴ ἀναγρίμιο!

Τί ἐνοούμε, λοιπόν;

Μά τίς ἀδικίες, τυφλές καί ἀστοχες ἐπιθέσεις πού ἔχει κατά καιροὺς ὑποστεί ὁ Τεκτονισμός.

Θά ἀναφέρουμε ἐδῶ ἓνα, μόνο ἘΝΑ παράδειγμα. Πρῖν ἀπὸ μερικά χρόνια, μερικοί ἀφελεῖς χριστιανοί, συνετικο-ρούμενοι, παρασυρόμενοι θά λέγαμε, ἀπὸ λίγους ἀδόξοτους καί ἀκατάστατους ρασοφόρους, ἀποσταθθέντες ἀπὸ ἄλλο, μεγάλο σὺλλαγήτηρο ἐφάρσαν ἐξῆν ἀπὸ τὸ κεντρικὸ κτῖριο τῆς Μασονίας στήν Ἀθήνα. ...Καί μεταξὺ ἄλλων ἐφύονζαν, κρατώντας μάλιστα καί σταυροὺς εἰς τὰ χεῖρα τους:

« Ἀτόμω πεθαίνει ἡ Μασονία! »

Πράγματι, τὸ θέμα ἐκεῖνο ἦταν ἀπαράδεκτο. Μόλις πού χρειάζεται νά εἰποῦμε, ὅτι αὐτὰ δέν εἶναι πράγματα νά γίνονται καί νά λέγονται. Δέν βοηθοῦν, μόνο προσβάλλουν. Πληγώνουν, μὲ ἀκρίσια καί βαναυσότητα.

Ἄς δοῦμε τώρα τοὺς «κανονιοβλομικοὺς» ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, τῆ μασονική... Καί οἱ κανονιοβλομιοὶ αὐτοὶ εἶναι ἀδελφίστοι.

Οἱ «αἰχμάλωτοι» ἐκτιθέμενοι εἰς τὸ Προσκήνιον...

Στὸ Τεκτονικὸ Δελτίο Ἰουλίου-Αὐγούστου τοῦ ἔτους 1970, σελ 209 καί ἐξῆς, διαβάζουμε τὰ ἀκόλουθα:

«Ὁ Τεκτονισμός καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Μεγάλη Στάθ τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Μεγάλη Στάθ τῆς Ἑλλάδος, κατόπιν τῶν τελευταίων ἀντιπεκτικῶν ἐνεργειῶν, ἀπ᾽επειτα πρὸς τὴν ἱερὰν Σύνοδον τὸν ἀκόλουθο πίνακα [ἐνγύρωφ]:

Πρὸς τὴν ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἀθήνα, τῆ 27ῃ Ἰουλίου 1970.

Μακαριότατε, προαγοῦμεθα ἵνα ἀπευθύνωμεν τὸ παρὸν ὑπόμνημα, κατ' ἐπισπῆγν τῆς συνειδήσεως ἡμῶν ὡς Ἑλλήνων καὶ χριστιανῶν, κατόπιν τῆς συρροῆς ἐκδηλώσεων, τῶν ὁποίων στόχος ἀποτελεῖ ὁ Ἐλευθέρος Τεκτονισμός [ἡ Μασονία]. Καί ἐξαπολύμεθα τῇ ἀμείστην προσοχῇ τῆς ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῶν ἐκτεθρομένων ἀποφάνων ἡμῶν...

Ἀναφέρονται ἐν συνεχείᾳ λίγα ἱστορικά τῆς Μασονίας, διωγμοὶ ἐκ μέρους τοῦ Παπισμοῦ καὶ ὀνόματα διασημῶν τεκτόνων. Καί συνεχίζουν:

«...Ἀλλὰ καὶ ἐν Ἑλλάδῃ ὁ Τεκτονισμός εἶχε τὴν τιμὴν νὰ ἱδθῇ θεϊτικῶνς εἰς αὐτὸν (...) τὸν πρώτον κυβερνήτην τῆς Ἑλλάδος Ἰωάννην Καποδιστριαὶ καὶ 12 μετέπειτα πρωθυπουργοὺς Ἐλευθέριον Βενιζέλον, Δημήτριον Γούναρην, Ἐπαμεινώνδαν Δεληγιωργήν, Ἰωάννην Θεοτόκην, Νικόλαον Καλογερόπουλον, Σωτήριον Κροκιδάκ, Κωνσταντίνον Λογοθετόπουλον, Ἰωάννην Μεταξά, Ἀλεξάνδρουν Παπαναστασίου, Στέφανον Σκουλοῦδην, Νικόλαον Στράτον καὶ Παναγιῶν Τσαλδάρην], πλῆθος Ὑπουργῶν, Στρατηγῶν, /καθηγητῶν - μετὰ τῶν ὁποίων ὁ διεθνούς φήμης θεολόγος Λοῦβαρς...».

(Μερικοὺς ἄλλους, νεώτερους πρωθυπουργοὺς, ἐδῶ δέν τοὺς ἀναφέρουν, τοὺς ἀναφέρουν ἄλλοι).

...Καὶ καθὰ οἱ Πρωθυπουργοί, οἱ Ὑπουργοί, οἱ Στρατηγοὶ καὶ οἱ Καθηγητῆς τῆς θεολογίας νά εἶναι μασόνιοι - ὅσοι εἰς αὐτὸν εἶναι - λίγο μᾶς κόψετε, πῶρ' ὅλο πού καὶ τοῦτοι κοινοῦνταιρ ἐν πολλοῖς τῆ ζωῇ μας καὶ τὴν πορείᾳ αὐτῆς τῆς Πατρίδος, νομοθετοῦν, κατευθύνουν... Ἐκεῖνο ὅμως πού περισσότερο μάς πονά εἶναι τὰ ὀνόματα, τὰ εὐθὺς ἀμέσως ἀναφερόμενα:

«...Θλιβόμεθα ἐπίσης ὡς χριστιανοὶ [συνεχίζει ἡ Μεγάλη Στάθ τῆς Ἑλλάδος, ἀπευθυνόμενῃ πρὸς τὴν ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας μας] νά τίθεται ὑπὸ ἀμφισβήτησιν ἡ Πίστις ἡμῶν καὶ νά παραγνωρίζεται διὸ εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Τεκτονισμὸν ἐβήθησαν πινὲς τῶν ἐξῶ-χων ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας μας, ὡς οἱ Πατριάρχαι Ἰωακείμ ὁ Γ', ὁ Βασίλειος ὁ ἀπὸ Ἀγχιάλου, ὁ Μελέτιος καὶ ὁ Φώτιος, ὁ ἐθνομαρτυρὴς Μητροπολίτης Ἑμμερίας Χρυσόστομος, ὁ Μητροπολίτης Τραπεζούντος Χρυσάνθος καὶ πικνὴ χορεία ἐτέρων ἱεραρχῶν...» (πτη-γῆ: ὅπ. π. σελ. 210,212).

... «Καὶ πικνὴ χορεία ἐτέρων ἱεραρχῶν», ὅπως ἐγραμμάην: Φρίκη. Πῶρ' ὅλην αὐτὴ τῆ μασονική ὁμορφίαν, ἐκκλησιαστικῆς ἀνακρίσεως καὶ πῶλῃ ΔΕΝ διεσάχθησαν, τότε. Γιατί, καὶ ὁ «Μέγας Διδάσκαλος» τοῦ Τεκτονισμοῦ συνε-χίζει ἐς ἐξῆς:

«...Εἰμῆθα Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ καὶ θὰ παραμεινώμεν [ἢ ἀραιώσωμεν δίκας τῶν]. Οὐδεμία θύρα ανομιῶν εἶναι ἱκανὴ νὰ μᾶς ἀναγκάσῃ νά εγκαταλείψωμεν τὴν θρησκείαν, τὴν ὁποία ἐλάβομεν ὡς παρακαταθήκην ἀπὸ τῶς Πατέρες μας...» (ὅπ. π. σελ 214).

Ἡ οσβαρὴ αὐτῆς δήλωση τοῦ τότε «Μεγάλου Διδασκά-λου» τοῦ Ἑλλην. Τεκτονισμοῦ ἔχει δύο ἀναγνώσεις. Ἡ μία ἀνάγνωση, τὴν ὁποία ὑπαινίσσεται ἑνὸς ἄλλος μασόνος ἀνγόνητος, καθηγητῆς τῆς θεολογίας αὐτός, δέν μᾶς ἀρέσει καθόλου. Ἡ ἄλλη ἀνάγνωση, ἂν εἶναι ἀπὸ τὴν καρδίᾳ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ἡ δήλωση πίστεως, ὅπως ἐμεῖς καλο-πιοῖρατε ὑποθέτουμε, τὴ βλῆμενος μὲ πολλὴ συμπά-θεια. (Γιὰ τὸ λέπτο ὅμως ἐτοῦτο ζήτημα θὰ μιλήρουμε σὸ τέλος τῶν μικρῶν αὐτῶν πονημάτων μας).

Κλεινόντας τὴν πρὸς τὸν τότε Ἀρχιεπισκόπου ἀπευθυνθεῖσα ἐπιστολή τῆς ἡ Μεγάλη Στάθ τῆς Ἑλλάδος, λέγει καὶ ταῦτα: «...Μακαριότατε, ἐπόμεν κα εὐελπιστοῦμεν ἐπὶ ἡ φωνῇ μας, ἐμπνευσμένη ἀπὸ τὰ συναποβήματα μας ὡς Ἑλλήνων καὶ χριστιανῶν, θὰ τύχει τῆς δεούσης προ-συχῆς, ὥστε οὐ μόνον νά ἀποτραπεῖ οἰαδήποτε ἀπο-φασίς τῆς Ἐκκλησίας ἐναντίον τοῦ Τεκτονισμοῦ, ἀλλὰ καὶ νά ἀκολουθηθεῖ ἐφεξῆς οὐχὶ πολιτικὴ ἀπιθώσεως ἐκ τοῦ κόλπου αὐτῆς [τῆς Ἐκκλησίας] ἐκείνων οἱ ὁπο-ιοὶ εἶναι μέλη τῆς καὶ θεωροῦν αὐτὴν ὡς θεοούστα-τον...» (ὅπ. π. σελ. 217).

Ὁ «πόλεμος» συνεχίζεται. Ἡ Ἐκκλησία ἐμμένει εἰς τὴν ἀρχικήν τῆς Ἀπόφασιν (τοῦ 1933). Ὁ Τεκτονισμός σκληραίνει τὴν στάσιν του... Ἰδοὺ τὶ διαβάζουμε (στὸ περιοδικὸ Ἰλισσός, ἔτος 1973, τεύχος 97, σελ 43 καί ἐξῆς): «Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ ὁ Τεκτονισμός. Ἡ ἀνακονίωσις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐναντίον τοῦ Τεκτονισμοῦ (ποῦ ὑπενθύμηε τὴν καποδιστριακὴν Πρᾶξιν τῆς ἱεραρχίας τοῦ 1933) ἐσολογίσθη, κατὰ τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν τῆς Μεγάλης Στοῆς τῆς 27 Ἰανουαρίου [1973] ἀπὸ τὸν Μεγάλον Διδάσκαλον κ. Ἀλεξάνδρουν Τραπεζοῦπουλον. Ἡ σχετικὴ περικριπὶ τῆς ἐναρκτηρίου ὁμίλιας πού ἔχει ὡς ἀκόλουθος:

«Θαλίβωμεν βαρυστάα μεθ' ὧλων τῶν Ἑλλήνων Χρι-στιανῶν (...), ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν τε-λευταίαν Σύνοδον τῆς ἱεραρχίας, ἐκρίνε σκόπιμον ὅπως ἀσολογήθῃ διὰ μίαν κατὰκινν, γρηαῖαν κατὰ 40 ἐτη καὶ ὅλως ἀβάσιμον. Ἡ ἱερὰ Σύνοδος δέν ὠρρώ-θησεν ὅπως ἐφανεριώθῃ ὡς πολυμάρτυρος (...).

Οὐδεμία δύναμις ὑπάρχει ἰκανὴ ὅπως μᾶς ἀπομα-κρύνῃ ἐκ τῆς θρησκείας τοῦ Ἰησοῦ! Ἐάν δέ, παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα νηφαιλότητος καὶ συναποθήσεως

εὐθύνων, ἤθελεν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος κρίνει διὸ δικαιούται, δύναται ἡ καὶ ὑποχρεοῦται ὅπως μᾶς ἀπαυθίῃ, μία τοιαύτῃ ἀπόφασιν δέν εἶναι δύνατον νά ἔχη εἰμὴ λίαν περιωρισμένην σημασίαν, καθ' ὅσον ἡ ἱερὰ αὕτη Σύνοδος οὐτε τὸν χριστιανισμόν, ἀλλὰ οὔτε καὶ τὴν ὀρθόδοξον μονοτυπείᾳ (οἱ ἀραιώσεις εἶναι δίκας τους)...».

Ποῖος ἐστάθῃ τότε ὑποστηρικτῆς τῆς Μασονικῆς αὐτῆς «θέσεως»; -Ἐνας ὀρθόδοξος Μητροπολίτης!

«...Ἡ θέσις αὕτη [συνεχίζει τὸ τεκτονικὸ κείμενον] ἐπεβεβαίωθῃ, εὐτυχῶς, ὑπὸ τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὸ ἐν Γενεῇ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλη-σιῶν Σεβασμ. Μητροπολίτης Καλαβρίας Αἰμιλιανῷ, ὅστις ἐδῆλωσεν πρὸς τὸ Ἀθηναϊκὸ Πρακτοεῖον εἰδήσε-ων τὸ ἀκόλουθον: «Δέν πρέπει νά υπερέβῃλωμεν τὴν σημασίαν τῆς ἀποφάσεως τῆς ἱεραρχίας τῆς Ἑλλά-δος ἐπὶ τῷ θέματῳ τοῦ Τεκτονισμοῦ. Ἡ ἀπόφασίς δέν ἀφορᾶ ἐκλόκληρον τὴν Ὁρθόδοξιν. Πρόκειται περὶ μέτρον ἐντέλεως τοπικοῦ (...) Ασφαλῶς ἡ ἀπό-φασίς δέν ἀφορᾶ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, οὔτε δύναται νά χαρακτηριθῇ ὡς σκληρύνουσ τῆς στάσε-ως τῆς Ἐκκλησίας. Πρόκειται, ἀπλῶς, περὶ καταχύ-σεως εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος, μιάς μικρῆς μειοψηφίας φανατικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκδή-λῶνουν ἀντι-οἰκουμενικὸν πνεῦμα (...) Ἡ ἀπόφασίς αὕτη δέν δύναται νά θεωρηθῇ ὡς ἑκπραστωπιόσα τὴν γνώμην τοῦ συνόλου τῆς ἱεραρχίας, ἀκόμη δέ ὀλι-γώτερον τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ λαὸς δέν θά ἀσολογήθῃ μὲ αὐτήν, διότι γνωρίζει ὅτι ὁ Τεκτονισμός δέν ἀποτελεῖ εἰς τὴν Ἑλλάδα πραγματικὸν κίνδυνον, ὁποῦδήποτε δέ, δέν εἶναι ἐχθρὸς τῆς Ἐκκλησίας...» (ὅπ. π. σελ 44,45).

Ὁ Αἰμιλιανὸς Τιμόδης ἦταν ἀπόφοιτος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης. Τὸ 1960 χειροτονήθηκε πούλαρχος Ἐπί-σκοπος Μελὸς στὸν Ἱ. Ν. Ἀγ. Στεφάνῳ Παρισίων ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων Ἀθηνῶν. Τὸ 1965 προ-ήχθη εἰς πούλαρχο Μητροπολίτη Καλαβρίας. Διετέλεσε Μητροπολίτης Σηλυβρίας (1977-2008) καὶ ἐπὶ δεκαετίες Μόνιμος Ἀντιπρόσωπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου στὸ Παγκόσμιο Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν (1959-1984). Ἐκοι-μήθῃ τὸ 2008 στὸ Αἶγιο, ὅπου καὶ ἐφιλοξενεῖτο τὰ τελευταῖα ἐτη.

Πόθεν ὅμως ὁ Αἰμιλιανὸς ἀντλοῦσε τὸν «θάρρος», διὰ νὰ σχολιάσῃ μ' αὐτὸν τὸν τρόπον, τὴν Ἀπόφασιν τῆς Ἐκκλησίας;

Διότι, κατὰ τὴν ἐκτίμησή μας, ὁ μόλις τότε κοιμηθεῖς (7/7/1972) ὑψηλὸς ἀπὸ πρῶτατος, Πατριάρχης Ἀθη-ναίων, ὑπῆρχε Τεκτὼν 33ου βαθμοῦ (ὅπ. π. σελ. 41), ἀλλὰ καὶ διότι ὁ ἴδιος ὁ Αἰμιλιανὸς ἦτο οἰκουμηνική-ς σφό-δρα καὶ μάλιστα διαθρησκειακῶς συμπεριφερόμενος, κατὰ τὸ δημοσίεημα στὸν Ἰλισσὸ (1970, τεύχος 83, σελ. 376-378), ὅχι οὕτω:

«Οἰκουμηνικὴ θεία λειτουργία»

Στὴν Γενεὴν συνῆλθε τὴν ἠοιότη [τὸ ἔτος 1970] ἡ δευτέρη θρησκευτικὴ διάσκεψη κορυφῆς, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ γνωστοῦ ἀμερικανικοῦ ὁργανισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἔχει προγραμματιστὴ νά ἀνεγείρῃ τὸ ΝΑΟ ΚΑ-ΤΑΝΟΗΣΩΣ, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου θά λειτουργοῦν πα-ρεκκλήσια ὧλων τῶν μεγάλων θρησκειῶν (Ἰνδουί-σμου, Βουδισμού, Κομφουκιανισμοῦ, Ἰουδαϊσμοῦ, Χριστιανισμοῦ, Μωαμεθανισμοῦ).

Ἐλθὼν μέρος 44 λευγοῦν καὶ ἐκπρόσωποι τῶν μεγάλων θρησκειῶν καὶ ὧν τῶν 60 θρησκευτικῶν καὶ κοινωνικῶν παραγόντων ἄπ' ὅλο τὸ κόσμον.

Τὴν ἐναρξὴ τῆς διασκέψεως ἐκήρυξε ὁ δόκτωρ Πιπλέν, γενικός γραμματεὺς τοῦ Παγκοσμίου Συμ-βουλίου Ἐκκλησιῶν (...).

Τὸ πλεόν ἐντυπωσιακὸ γεγονός τῆς διασκέψεως ἦταν ἡ οἰκουμένη θεία λειτουργία, ἡ ὁποία ἐτελέσθη στὸν καθεδρικὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Πέτρου, στὸν λόφῳ τῆς παλαιᾶς πόλεως τῆς Γενεύης. Ἐκεῖ, ἀντιπρόσωποι τοῦ Ρωμαιοκαθολικοῦ, Διαμαρτυρομένου καὶ Ὁρθό-δοξου Χριστιανισμοῦ, τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, τοῦ Βουδι-σμοῦ, τοῦ Ἰνδουισμοῦ, τοῦ Μωαμεθανισμοῦ, τοῦ Ζαῖ-νιςμου καὶ Σικκισμοῦ τῆς Ἰνδίας, τῆς φιλοσοφίας τοῦ Κομφουκιου, τοῦ Ζωροαστρισμοῦ καὶ τοῦ Παρατ-σμοῦ, ἀνέστημεν προσευχῇ, ἐκαστος στὴν ἐθνική του γλῶσσαν, διαδοχικά, καὶ σὸ τέλος ὅλοι μαζὶ ἐπη-γείλαν ἀγγλικά μίᾳ προσευχῇ πρὸς τὸν «Πάτερα ἡμῶν ἐν οὐρανός».

Τὸ γεγονός τῆς συνεννασίσεως ὧλων αὐτῶν τῶν θρη-σκευτικῶν λευγοῦντων, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν πολυ-χρωμία καὶ ποικιλία τῶν ἱερατικῶν ἀμφιέσεων, ἦτο πᾶρα πολὺ ἐντυπωσιακὸ...

Ἔξω τὰ δόγματα! Ποῖος «ὀρθόδοξος» ἦτο εἰς αὐτὴν τὴν πολυχρωμίαν;

«...Ἦταν μίᾳ μικρῇ ἐκδήλωσιν [συνεχίζει τὸ θεoso-φικομασονικὸ περιοδικὸ Ἰλλισός, ὅπ. π.] μὲ θεράστια σημασία, πού ἤθελε νὰ διακηρύξῃ ὅτι, σὸ βάθος, ὅλες οἱ θρησκείες ἀποτελοῦν ταυτοσητὴ ἀποστολή καὶ θά ἔπρεπε νά συνεργάζονται, ἀντὶ νὰ εἶναι ἀποθε-υνιμένες καὶ νὰ μισοῦνται, γιὰ δόγματα-κατασκευά-σματα τῶν ἀνθρώπων.

Εἰδικότερα, ἡ χριστιανικὴ συμμετοχὴ ἀποτελέσθη ἀπὸ τὸν δόκτορα Μπλάιγκ, γενικό γραμματέα τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, ἀντιπροσωπία τοῦ Βατικανοῦ, τοῦ Πατριαρχεῖου Μόσχας, τῆς Ἀρμε-νικῆς Ἐκκλησίας, τῶν χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν τῶν Γε-νεύης, Βηρυτοῦ, Καλούτας, Πενουλβανίας, Σερβικῆς Ἐκκλησίας, Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας, τῆς Ἰνδίας καὶ Ἀμερικής, τῆς Ἐκκλησίας τῶν Μεθόδιστων, τῶν Ἐπισκοπαλιανῶν, τῶν Κουάκερων καὶ ἄλλων...

Τὴν Ὁρθόδοξὴ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἐξέπρωτισπη-σε ὁ σεβ. Αἰμιλιανός, ἐπίσκοπος Καλαβρίας, μόνιμος ἀντιπρόσωπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κων-σταντινουπόλεως...».

Ἡμέτερο σχόλιον: Ὅταν διαβάζουμε αὐτὴν τὴν περιγραφή τῆς πολυχρωμῆς συνάξεως ἐπὶ αὐτὸν τὸν ἀντιπροσώπων ὧλων τῶν θρησκειῶν καὶ τὴν κοινὴ προσευχή τους, κατα-λῶμενε πόσο καλὸ στοχεύει καὶ «δοιλεῦε» ἀνάμεσα στὶς θρησκείες, μακροχρονίως, τὸ οἰκουμηνικὸ Τυπικὸ τῶν μασόνων Πριγκίπτων τοῦ Βασιλικοῦ Μυστικοῦ (τοῦ 32ου βαθμοῦ), ὅπως μεγαλοστομῶς ἀποκαλεῖται ὁ «Ὁδηγὸς» αὐτῶς παντός Οἰκουμηνικοῦ.

Ἰδοὺ ἐνα μικρὸ ἀποσπάσμα αὐτοῦ, πού λέει καὶ περι-γράφει καὶ κατεβύνει καὶ «προφητεύει», ὅσα σχετικῶς ἐρχονται εἰς τὸ μέλλον:

«...Ἵως ὅμως ἔλθῃ κάποτε ἡ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποῖαν αἱ υπάροχοις ἀκόμη τότε θρησκείαι [!], δια-πρῶσαι τὴν ἱστορικὴν μορφή των, θὰ θεωροῦν ἀλλήλως ὡς διαφόρους τύπους μιάς καὶ τῆς αὐτῆς θεολογίας...

Ὁ Σκυλικὸς Τύπος [ἢ ὑψηλόβαθμῃ Μασονίᾳ] κατε-νόησε τὴν Ἀλήθεια ἀπὸ ἀνέλεος ὅτι, ὅταν θά ἐλθῃ ἡ ὥρα τῆς ὠριμότητος, ὅταν αἱ βαθύτεραι βάσεις καὶ τὰ θεμέλια, ἐπὶ τῶν ὁποῖων στηρίζονται ὅλαι αἱ θρη-σκείαι, θὰ εἶναι προσιπτά εἰς ὅλους... θὰ παραμερι-σούν τότε πολλὰ πράγματα ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα πρ-ιμοῦν ἢ κηρύσσονται εἰς τὰς ἰνδικὰς παγόδους, τοὺς βου-διστικὸς ναοὺς, τὰ μωμεθενικά τεμένη καὶ τοὺς χρι-στιανικὰς ἐκκλησίας». Ἐκαστος θά φέρει τότε μαζὶ του εἰς τὴν ἐθνηρικὴν κρύπτην, πᾶν ὅ,τι ἐκτίμη καὶ θεωρεῖ ὅς τὸ ὑψηλότερον... Τίς οἶδεν, ὡς πω παρεργόμενοι τοῦ χρόνου αὐθιγῇ ἡ ἑκπασίς καὶ σαφὴνεια τῆς κρύ-πτης μέχρι τοιοῦτου σημείου, ὥστε ἡ κρύπτη τοῦ μέ-λλοντος...» (Πηγή: Τυπικὸν τῆς Συνόδου τοῦ 32ου Βαθμοῦ, Ὑπέρτατος Πριγκίψ τοῦ Βασιλικοῦ Μυστι-κοῦ, Ἐκδόσις τοῦ Ὑπατου Συμβουλίου τοῦ 33ου διὰ τὴν Ἑλλάδα, 1995, σελ. 28, 29).

Ἡ παγκόσμια Ἐκκλησία τοῦ μέλλοντος», ὅπως σαφῶς βλέπουμε, προετοιμάζεται. Προετοιμάζεται καὶ θεμελιώνε-ται, μὲ τὴν συμμετοχὴ - ἢ τὴν σιωπὴ - καὶ ἡμέτερων κλη-ρικῶν (μασόνων ἢ ὄχι). (Εἰς τὸ ἐπόμενο, ἑνας μασόνος δηλώνει: «Ἡ ἐν Ἀθῆναις Σύνοδος ἀντεπιθέθη ἐξούσιας μὴ ἀνηκού-σης ποσῶς εἰς αὐτήν...»).

Μοναχὸς Ἀβερκίος

Ὁρθόδοξος Τύπος

ΚΑΙΝΟΦΑΝΕΣ! ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΝΟΔΟΣ...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

μὲν τοὺς Ὁρθόδοξους αὐτοὶ εἶναι ἡ Συνοδικότης, διὰ δὲ τοὺς Παπτικούς τὸ Πρωτεῖον. Ἐνὼ ἡ μόνη Ὁρθόδοξος λύσις εἶναι ἡ ἐγκατάλειψις τοῦ Πρω-τείου, φαίνεται πὺς ἐπιχειρεῖται μίᾳ μείξεϊ τὸν δύο θεσμῶν. Πῶς; Εἰς τὸν Παπισμὸν τονίζεται τελευταίως ἡ Συνοδικότης καὶ εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν τὸ καινοφανές Πρωτεῖον τοῦ Κωνσταντινουπόλεως.

Ἡ «περεστρόικα» τοῦ Παπισμοῦ

Εἰς μὲν τὸν Παπισμὸν ἀπὸ τὴν Β' Βατικανὴν καὶ ἐντεύθεν ἔχει ἀρχίσει μίᾳ πορεία, ἡ ὁποία τονίζει εἰς τοὺς κόλπους του τὴν Συνοδικότητα (Αὐτὸ θεβαῖος εἶναι καὶ φυσικὸν αἶτημα ἐκδημοκρατισμοῦ ἐνὸς Παπισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπὶ αἰῶνες ἐλειτούργει μὲ χαρακτηριστικὴν τὴν ἀπολυταρχίαν). Τότε καθιερώθη καὶ ἡ «Σύνοδος τῶν Ἐπισκόπων», συμβουλευτικὸν ὄργαν-ον τοῦ Πάπα. Ποία ἡ προοπτικὴ αὐτοῦ τοῦ θεσμοῦ; Ὡς ἐδήλωσεν ὁ ἴδιος ὁ Φραγκίσκος:

«Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς διακονίας μου ὡς Ἐπίσκοπος Ρώμης, εἶχα σκοπὸ νὰ ἀποποίηση τῆς Συνόδου, πού ἀποτελεῖ μία ἀπὸ τίς πλέον πολυμίμης κλη-ρονομίης τῆς τελευταίας συνοδικῆς συνεδριάς. Γιὰ τὸν Μακάριο Πάυλο θς, ἡ Σύνοδος τῶν Ἐπισκόπων, ὅφειλε νὰ προτείνει ἐναντὶ τὴν εἰκόνα τῆς οἰκουμηνικῆς Συνόδου καὶ νὰ μελετῆσαι τὸ πνεῦμα καὶ τὴ μέθοδὸ της... τὸ 2006 ὁ Βενεδίκτος 16ος ἐπικύρωσε ὁρισμένες τροποποιήσεις τῆς Διάτα-ξης τῆς Συνόδου τῶν Ἐπισκόπων ὑπὸ τὸ φῶς ἐπίσης τῶν ρυθμίσεων τοῦ Κώδικα Κανονικῶν Δικαίου καὶ τοῦ Κώδικα τῶν Κανόνων τῶν ἀ

“Άγιοι Αρχιερείς ύψώσατε τὸ ἀνάστημά σας!

Μὲ αὐτὴν τὴν ἐπικεφαλίδα ἐκυκλοφόρησεν ὁ Ο.Τ. (π. 2104/ 12.02.2016) ἔχων ὡς κύριον ἄρθρον τὴν ἐπιστολὴν τοῦ παν. Ἱερομονάχου Δαμασκηνῶ, τοῦ ἀγιορειτικοῦ κελλίου τοῦ Φιλαδέφου, πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν διὰ τὸ καίριον ζήτημα τοῦ μαθηματος τῶν ὁρσκειτικῶν. Ὁ Σεβ. Αἰγιαλεὺς προέβη εἰς σχολίον εἰς τὸ προσωπικόν του ἱστολόγιον τῆς 7ης Μαρτίου 2016:

«Τὸ Ἅγιον Ὅρος, προτύριον τῆς Ὁρθόδοξης ἁλόσε, κατὰ τὰ τελευταῖα αὐτὰ ἐπὶ ἔχει βυθισθῆ εἰς μέκρα κινήσιν, «τὴν ἀκρα τοῦ τάφου σπῆγῃ»! Εἶναι καὶ αὐτὸ ἕνα ἀπὸ τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν! Εἰσάιρεση ἀπὸ τὸν κανόνα αὐτὸ ἀποτελεῖ ὁ ἀγιορείτης ἱερομόναχος Πανσιολογιώτατος π. Δαμασκηνός, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὸ κελλίον του, τὸ κελλίον τοῦ Φιλαδέφου, μὲ ἐκτενεῖς ἀναφορὰς τοῦ πρὸς τὰ Ἠγετικά τῆς

Ὑψηλὰ ἱστάμενον πρόσωπον «ἐπροστάτευσε» τὸν κ. Γιαγκάζογλου

Αἱ ἀποφάσεις τῆς Ἱεραρχίας διὰ τὰ ὁρσκειτικὰ εἶναι διὰ τὸ φαίνεται ἐφ’ ὅσον ἡ ἐπιτροπὴ «σοφῶν» ἀπαρτίζεται ἀπὸ νεωτεριστὰς. Πληροφορία τοῦ Ο.Τ. ἀναφέρουν ὅτι ὑψηλὰ ἱστάμενον πρόσωπον εἶχε συμβουλευσεὶ πρὸ καιροῦ τὸν κ. Γιαγκάζογλου νὰ μὴ ἐμπλακτῇ κατὰ τὸ προσηγομένον διάστημα εἰς διαμάχας. Ἰντορὶζόν ὅτι διὰ εἶναι εἰς τὴν ἐπιτροπὴν ἠδὲ λησε νὰ ἀποτελεῖ ὁ κ. Γιαγκάζογλου τὸ «κρυφὸν χαρτί» καὶ διὰ τοῦτο ἔπρεπε νὰ τηρηθῶν χαμηλὸί τόνοι. Πάντως τὸσόν ὁ κ. Γιαγκάζογλου ὄσον καὶ οἱ ὑπόλοιποι τῆς ἐπιτροπῆς εἶναι γνωστοί... Συμφώνως πρὸς τὸ ἱστολόγιον thrisskeftika.blogspot.gr τῆς 5ης Μαρτίου 2016:

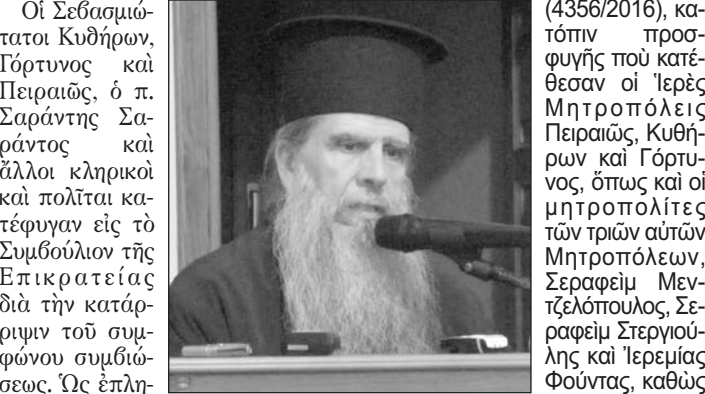
«Σὲ σύσκεψη κορυφῆς μετὰ τῆς Πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία πραγματοποιήθηκε στὶς 4 Φεβρουαρίου 2016, ἀποφασίσθηκε ἡ δημιουργία ἐιδικῆς ἐπιτροπῆς γιὰ τὴν ἐξέταση τοῦ περιεχομένου καὶ τὴν ἀναβῆθμιση τοῦ μαθηματος τῶν Ὁρσκειτικῶν στὴν πρωτοβάθμια

Ἀρχιερεῖς εἰς τὰ σχολεῖα;

Αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἐγίνε ἐκτενὲς συζήτησις διὰ τὰς ἐπισκέψεις Ἱεραρχῶν εἰς τὰ σχολεῖα. Ἡ παρουσία κληρικῶν εἰς τὰ σχολεῖα βεβαίως καὶ εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαία, ὅχι ὅμως καὶ τοῦ Αρχιερέως. Διὰ;

Τὸ δλον ζήτημα προεβλήθη ὑποκριτικῶς μόνον ὡς ἐπίθεσις πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν. Εἶδαμε τὸν Σεβ. Νέας Ἱωνίας νὰ ἐξανίσταται! (Βεβαίως, ὑπῆρχε θέμα καὶ μὲ τὸν Σεβ. Μεσογαίας, ἀλλὰ ὁ Σεβ. Ν. Ἱωνίας ἔφερε τὸ ζήτημα εἰς τὴν ΔΙΣ). Ἀντιθέτως δὲν τὸν εἶδαμε νὰ ἐξανίσταται διὰ τὸ συμφωνοῦν τῶν ὁμοφυλόφιμῶν! Αὐτὸ δὲν ἦν μεγάλη ὑπερία ἐπίθεσις κατὰ τῆς Ἐκκλησίας; Ἐκεῖ διὰτὶ δὲν ἐντεπληρώθη ἀπὸ θεῶν ἡλόν; Νὰ ἀποφασισθῇ μὲν ἐπιέλους ὅπὶ δὲν ὑπάρχει ἐπιλεκτικὴ ἐπίθεσις ἀπὸ τὴν Πολιτεία, ἀλλὰ ὑπάρχει ἐπιλογὴ σιωπῆς διὰ ὁραίσαν μόνον θέματα ἀπὸ κάποιους Ἱεράρχας (Κύριος οἶδε τὴν αἰτίαν...). Πάντως τὶ περιέμεν ὁ Σεβ. Ἰωνίας, ὅταν τὸν ἀκόλουθοῦν τὰ Μέσα Ἐνημερώσεως εἰς τὰ σχο-

Τρεῖς Μητροπολῖται καὶ ὁ π. Σαράντης εἰς τὸ ΣΤΕ

Οἱ Σεβασμιώτατοι Κυθῆρων, Γόρτυνος καὶ Πειραιῶς, ὁ π. Σαράντης Σαράντος καὶ ἄλλοι κληρικοὶ καὶ πολῖται κατέφυγαν εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας διὰ τὴν κατάρτησιν τοῦ συμφώνου συμβιώσεως. Ὡς ἐπιληροφορήθημεν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Η ΝΑΥΤΕΜΠΟΡΙΚΗ» τῆς 8ης Μαρτίου 2016:

«Ἐπείσε καὶ τὸ Συμβούλιό τῆς Ἐπικρατείας τὸ θέμα τῆς ἐπέκτασις τοῦ συμφώνου ἐκθέουσας συμβιώσεως καὶ στὰ ὁμόφυλα ζευγάρια. Οἱ σύμβουλοι Ἐπικρατείας θὰ κρίνουν τὴν συνταγματικότητα ἢ μὴ τοῦ σχετικοῦ σκέλους τοῦ ἐπιμαχου νόμου

Ὁ κ. Κουρουμπλῆς διεκδικεῖ ἑκτασιν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Φθιώτιδος

Νέα διαμάχη μετὰ τὴν Δημοσίον καὶ Ἱερὰς Μητροπόλεως Φθιώτιδος διὰ ἀρχίσιν τὸ ἐπόμενον διάστημα. Σηματοδοτεῖ ἡ κίνησις αὐτὴ τὴν ἐναρξίν τῶν διεκδικήσεων ἀπὸ τὸ κράτος περιουσιακῶν στοιχείων τῆς Ἐκκλησίας; Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ» τῆς 8ης Μαρτίου 2016:

«Ὅλον τὸν μηχανισμό τοῦ Δημοσίου ἔθεσε στὴ διάθεσιν τὸν δῆμον Περιστερίου καὶ Πετρούπολης ὁ ὑπουργὸς Ἑσωτερικῶν Παναγιώτης Κουρουμπλῆς, προκειμένου νὰ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΔΙΑ ΔΥΝΑΤΟΥΣ ΛΥΤΑΣ Αἱ ΕΠΙΛΟΓΑΙ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΙΑΝ Τὸ ἐν τρίτον τῆς Ἱεραρχίας ἀντιτίθεται πλήρως εἰς τὴν Μ. Συνόδον

Κατὰ τὴν πρώτῃν ἡμέραν τῆς συνεδριάσεως τῆς Ἱερὰς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὸ κεντρικὸν θέμα ἦτο ἡ Μεγάλῃ Σύνοδος. Μετὰ τὴν εἰσηγήσιν τοῦ Σεβ. Ἡλείου ἠκολούθησεν ἐκτενὲς συζήτησις, ὅπου ἔλαβον τὸν λόγον 26 Μητροπολῖται, δεῖγμα ὅπὶ τὸ ζήτημα εἶναι ἰδιαίτερως φλέγον διὰ πολλοὺς καὶ ποικίλους λόγους. Αὐτοὶ ἦσαν οἱ Σεβασμιώτατοι: Ναυπάκτου, Φιλίππων, Καλαβρύτων, Περιστερίου, Παροναξίας, Ν. Σμύρνης, Ἐάννης, Σπάρτης, Ἀλεξανδρουπόλεως, Καρυστίας, Γόρτυνος, Πατρῶν, Διδυμοτείχου, Κιλκισίου, Δημητριάδος, Δράμης, Βεροίας, Πειραιῶς, Γλυφάδας, Μεινέων, Φιλιπῶς, Κομοτηνῆς, Ἐλευθερουπόλεως, Ἀρτης, Καισαριανῆς, Μεσσηνίας.

Διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας ἐγίνε ἀποδεκτὴ ἡ πρότασις τῆς Δ.Ι.Σ. διὰ τὴν συνένσυν τῶν Μελῶν τῆς Ἱεραρχίας, ποὺ θὰ συμμετάσχουν εἰς τὴν Μ. Σύνοδον. Ἡ πρότασις αὕτῃ ἔλαβε **52 θετικὰ ψήφους**, 25 ἀρνητικὰς καὶ ἐνέριθονται καὶ 2 λευκαί. Αἱ 52 θετικαὶ δὲν ἐκφράζον μὲν ἐνιαῖαν ἀποψιν. Ἄλλα ψήφου ἀνήκουν εἰς θιασώτας τῆς γραμμῆς τοῦ Πατριάρχου Κων/πόλεως καὶ φιλοοικουμενιστὰς, ἄλλαι εἰς ἐκείνων ποὺ δέχονται πιέσεις ἀπὸ τὸ Φανάρι, ἄλλαι εἰς κάποιους οἱ ὁποῖοι ἐμπιστεύονται τὸν Αρχιεπίσκοπον καὶ ἄλλαι ἀπλῶς εἰς οὐδέτερος εἰς τὸ ζήτημα τῆς συγκλήσεως, οἱ ὁποῖοι ἀπλῶς συνετάχθησαν μὲ τὴν κεντρικὴν γραμμὴν.

Τὴν ἐκπλήξιν ἀπέτελεσαν **αἱ 25 ἀρνητικαὶ ψήφοι**, διότι ἀναδεικνύουν μίαν συμμαχίᾳ ὁμάδα. Βεβαίως, δὲν ὁμοφώνως εἰς ὅλα τὰ ζητήματα οἱ 25, ἀλλὰ κατεβλήθη δι' ἀντίπαδονταὶ πλήρως εἰς τὴν Μ. Σύνοδον, καθὼς ἡ ψήφος δὲν ἦτο κατ' οὐσίαν διὰ τὴν ἀποδοχὴν ἢ ἀπόρριψιν τῆς προτάσεως τῆς ΔΙΣ, ἀλλὰ διὰ τὴν καθόλου συμμετοχὴν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ παλαιὰ τοῦ Φαναρίου. Κατεβλήθη δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ὅτι δὲν εἶναι μόνον οἱ πέντε - ἔξ, οἱ ὁποῖοι εἶναι οἱ γνωστοὶ ποὺ διαμαρτυροῦνται δι' ἄρθρον ἡ συνεδρίων, ἀλλὰ πολλοὶ περισσότεροι, οἱ ὁποῖοι προϋπο μὲν χαμηλοὺς τόνους, ἀλλὰ ἔχουν πλήρη ἐπίγνωσιν εἰς τοῖς κινδύνους (οἱ ἐμβάλλει τὴν Ἐκκλησίαν τὸ σχέδιον τοῦ Πατρίρχου Κων/πόλεως. Ἐτοῖ τὸ Φανάρι ἔλαβε καὶ μίαν ἱσχυράν ἀπόρριψιν ἀπὸ τὴν ὁδελεφὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος.

Ἄν καὶ στόχος τοῦ Μακαριωτά-του ἦτο ἡ ἐκλογὴ τῆς ἀντιπροσωπίας ὡς τὴν εἶχεν ὑποδείξει εἰς τὴν ΔΙΣ, χωρὶς νὰ τὸ ἀναμνήν ἔλαβεν ἀκόμη ἕνα ἱσχυρὸν διαπραγματευτικὸν ὄπλον εἰς τὰς χεῖρας του: τὴν ὁμάδα τῶν 25. Κατὰ τὴν μετάβασιν τοῦ εἰς τὴν Μ. Συνόδον θὰ ἔχη τὸ «βέλος» εἰς τὴν φερέανταν, καὶ τὴν ἱσχυράν μερίδα τῶν ἀντιπρονοῦντων, ἡ ὁποία δύναται νὰ τινάξῃ εἰς τὸν ἀέρα ἀκόμη καὶ τὴν Μ. Σύνοδον, εἰς περιπτώσει κατὰ τὴν ὁποῖαν χρειασθῇ νὰ ἀποχωρήσῃ ἡ ἀντιπροσωπία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ σύνθεσις τῆς ἀντιπροσωπίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δὲν εἶναι τυχαία, ἀλλὰ μελετημένη ἰδιαίτερος προσεκτικῇ. Κατ' ἀρχὰς ὁ **Μακαριώτατος** δὲν θὰ ἤδυναι τὸ ἀποσιναῖσι παρὰ τὰς διαφορίας μὲ τὸ Πατριάρχεον, διότι θὰ πρέπη τὰς παρίσταται, ὥστε νὰ ἠγηθῇ καὶ νὰ προβῇ εἰς τοὺς καταλλήλους χειρισμοὺς καὶ ἐλγμούς, οἱ ὁποῖοι θὰ ἀπαιτηθῶν ἐκ τῶν πραγμάτων. Ἄφ' ἧς στιγμῆς δὲν ἠκυρώθῃ ἡ ὁποιαδήποτε συμμετοχὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Μ. Σύνοδον ἢ ἀπόφασις νὰ συμμετέχῃ ὁ ἴδιος ἢ ἡ καλύτερῃ δυνατῇ.

Ἀπὸ τὰς ἐπιλογαῖς τῶν προσώπων, ἐκεῖν τὸ ὁποῖον γίνεται ἄμεσα φανερόν εἶναι ὅτι εἰς τὴν ἀντιπροσωπίαν μετέχουν ἐμπιστοὶ καὶ **φιλαπποκρίμεινοι πρὸς τὸν Αρχιεπίσκοπον** (Μαννινέας, Νικαίος, Ναυπάκτου, Πρεβέζης, Ἰλίου, ὁ ὁποῖος θὰ ἔχῃ καὶ τὸ εἰδικὸν καθήκον νὰ μετὰσχῃ εἰς τὴν συντακτικὴν ἐπιτροπὴν τοῦ μηνύματος τῆς Συνόδου καὶ βεβαίως ὁ Ν. Ἰωνίας). Ἐκτός ἀπὸ αὐτοὺς δύο ὁξυδεκεῖς ὁμοτράπεζοι τοῦ Μακαριωτάτου ὁ Καθηγητῆς Θεολογίας καὶ ψυχολόγος πρωτ. Ἀδωνάντιος Αὐγουστίνδης ἀλλὰ καὶ ὁ θεολόγος, ψυχολόγος καὶ διευθυντὴς τοῦ Ραδιοφωνικοῦ σὺ σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας κ. Ἀλέξανδρος Κατσάρας, συμπεριλαμβανόνται εἰς τὴν ἀποστολὴν καὶ ἀναμένονται νὰ εἶναι ὁ ὁφθαλμὸς καὶ τὸ οὖς τοῦ Αρχιεπισκόπου.

Μία ἑτέρα μερὶς Μητροπολῖται εἶναι ἐκεῖνοι μὲ «πείσαν» εἰς τὸν Οἰκουμενισμόν, ὅπως οἱ Σεβασμιώτατοι Περιστερίου, Δημητριάδος (ὁ ὁποῖος θὰ εἶναι εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν Τύπου), Μεσσηνίας (ὁ ὁποῖος θὰ εἶναι εἰς τὴν Γραμματείαν τῆς Μ. Συνόδου) καὶ πάλιν ὁ Ν. Ἰωνίας. Ὁ Αρχιεπίσκοπος δὲν ἤδυναι νὰ τοὺς παρακάμψῃ ὅχι μόνον λόγω ἀρμοδιότητων, ἀλλὰ κυρίως διότι αὐτοὶ θὰ ἀποτελέσουν τὸ

Πρωτοστάτης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ὁ Κοσμήτωρ τῆς Θεολ. Σχολῆς Θεσσαλονίκης

Συνέντευξιν παρεχώρησεν εἰς τὸ περιοδικὸν «ΟΡΘΟΔΟΣΙΑ INFO» (τ. 4) ὁ Κοσμήτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Μιλτιάδης Κωνσταντίνου. Παραθέτομεν καὶ σχολιάζομεν ἀποκαλυπτικὰ τμήματα τῆς συνεντεύξεως.

Τὸ προσκυνητῆρι

«Οἱ τεχνίτες ποὺ ἐβάρυν τὸν τοῖχο εἶπαν ὅτι αὐτὰ δὲν μποροῦν νὰ ἐκονοποθετηθῶν ἐκεῖ, γιὰτὶ ὑπάρχει κίνδυνος ἀτυχημάτων σὲ περίπτωση σεισμοῦ».

Ἐνας Κοσμήτωρ ἐχρειάζεται νὰ τοῦ τὸ υποδείξουν δύο τεχνίται; Ἄλλος τοῖχος δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ ἰσόγειον. Διὰτὶ κρύπτεται ὁπισθεὺν δύο τεχνίτων;

«Εἶναι ἄλλο πράγμα ἕνα προσκυνητῆρι καὶ ἄλλο μία εἰκόνα... ἕνα προσκυνητῆρι σηματοδοτεῖ ἕνα ἱερὸ χωρὸ, ὅπου πνεύσαι κανεὶ καὶ προσκύνει». Ἐνα προσκυνητῆρι στήν μέσθ τοῦ πouden σὲ ἕνα φουγιε...».

Τὰς εἰκόνας δὲν τὶς προσκυνούμεν, ἐπειδὴ δὲν ἔχουν πλᾶσιον (!), ἐνὺ δυνάμει νὰ τὰς τοποθετοῦμεν, εἰς τὸ φουγιε;

Ἰσλαμικὴ κατεύθυνσις!

«Δὲν πρόκειται νὰ ἀλλάξῃ κάτι στὴν κατάσταση τῆς Θεολογικῆς σχολῆς... ὡς συνέπειες τῆς ἱδρύσεως αὐτῆς τῆς κατεύθυνσης... Δὲν ἰδύρεται τμήμα, ἀλλὰ μία κατεύθυνση ἰσλαμικῶν σπουδῶν».
Λαυράκι! Ἄρα δὲν θὰ εἶναι ἀπλῶς πρόγραμμα, ὅπως τὸ ὄνομα εἶναι, ἀλλὰ κατευθύνσεις ἐνὸς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς! Καὶ ἴσως αὐρίον ἂν μεγάλωσι νὰ γίνῃ καὶ τμήμα;

«Διέθηκε ὅπὶ θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ κάτι στὴν Κομοτηνῇ, στὸν Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιον. Αὐτὸ εἶναι ὑποκρισία...».
Ὁ Κοσμήτωρ νὰ ἐπιτιθεταὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἰς τὴν πρότασιν τοῦ Σεβ. Θεσσαλονίκης εἶναι ἄριστον;
«Τὸ μεγάλον πρόβλημα ποὺ ἀντιμετωπίζῃ ἡ μουσουλμανικὴ μειοψηφία αὕτῃ τῇ στιγμῇ τῇ Ὁράκῃ εἶναι ὅτι ὅλοι αὐτοὶ ποὺ διδάσκουν θρησκευτικὰ στὰ παιδιά τῶν μουσουλμάνων εἶναι σπουδάζοντες στὴν Ἀγκυρὰ ἢ τῇ Σαουδικῇ Ἀραβίᾳ... Δὲν μπορείς νὰ φέρεις ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν σπουδάσει σὲ περιβάλλοντα ἐκτὸς Ἑλλάδος, ποὺ ἐκτρέφον τὸ κίνημα τῶν Τζαχαντιστῶν, νὰ τοὺς βάλῃς μέσα στὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα...».

Κατ' ἀρχίς ἡ Τουρκικὴ Προεδρεία μακάρι νὰ μὴ μᾶθῃ τὰς δηλώσεις τοῦ κ. Κομητῶρος. Κατὰ δεύτερον, δὲν ἐγκρίνει τὰς σπουδὰς εἰς τὰ ἀνατολικὰ κράτη, ἀλλὰ εἰς τὰ προτεσταντικὰ καὶ παπικὰ πανεπιστήμια εἶναι ἀπολύτως σύμφωνα καὶ διασπῆγῃ! Ἐπειτα, τὸ λάθος εἶναι διὰτὶ μὲ πτυχία τῆς Μ. Ανατολῆς τὸν δεγόμεθα εἰς τὰ κρατικὰ σχολεῖα! Τὶ κάνει τὸ κράτος; Τὰς ἀναγνωρίζει ἐνῶ, ὡς λέει καὶ ὁ ἴδιος ὁ Κοσμήτωρ, δὲν πρόκειται διὰ ἀναγνωρισμένους τίτλους σπουδῶν! Τὶ κάνουν αἱ Θεολογικαὶ Σχολαί;

ἄμεσον καὶ διπλωματικὸν χαρτί, ἐνῶ παραλλήλως θὰ εἶναι ευκαρία νὰ τοὺς ἔχῃ εἰς τὴν πλευράν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ σπουδαιότερῃ ὁμάς εἶναι ἐκεῖνὴ τὴν Μητροπολίτην τῆς Βορείου Ἑλλάδος. Εἰς αὐτοὺς ἀνήκουν οἱ Σεβασμιώτατοι Ζάμου, Καισαρίας, Φλωρίνης, Κασσανδρείας, Σερρών, Σιδηροκάστρου, Φιλίππων, Διδυμοτείχου, Λαγκαδᾶ καὶ ἱερισσοῦ καὶ Ἀγίου Ὁρους. Μὲ αὐτοὺς ὁ Μακαριώτατος διδὲι τὸ ἰδικόν του μῆνυμα πρὸς τὸν Πατριάρχην Κων/πόλεως καὶ αἱ λεγόμεναι «Νέα Χώρα» δὲν τοὺ ἀνήκουν, ἐφ' ὅσον εἶναι ὁργανικὸν τμήμα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ὅχι μόνον αὐτὸ ἀλλὰ θὰ ἐπιτύχῃ συνοδικὴν ἀπόφασις μὲ Πανορθόδοξον κύρος, ὅπὶ αἱ Μητροπόλεις αὐταὶ ἀνήκουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ἐφ' ὅσον θὰ καταγραφῶν ἐπισημῶς ὡς μέλη τῆς ἀντιπροσωπίας τῆς ἀκόμῃ καὶ ἀπὸ τὸ ἴδιον τὸ Πατριαρχεῖον Κων/πόλεως! Δὲν εἶναι τυχαῖον ὅπὶ ἀπεκλεισθῆσαν οἱ δύο - τρεῖς (καὶ μοναδικοὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα) Μητροπολῖται «δεξιολωμένοι» Πατριαρχικοί, ὅπως ἐπὶ τῇ οἱ Σεβασμιώτατοι Ἐδεσσης καὶ Χίου, τοὺς ὁποῖους προσφάτως ἔδεξεν ὁ Πατριάρχης ὅτι δύναται νὰ τοὺς συμπεριφερέται ὡς προϊστάμενος, ὅπως καὶ ὁ Σεβ. Ἰωαννίνων, διὰ τὸ μὴ περιτλάει ἡ κατάσταση περισσότερον, ἐφ' ὅσον ἀπὸ τὴν ῥάκτου, Πρεβέζης, Ἰλίου, ὁ ὁποῖος θὰ ἔχῃ καὶ τὸ εἰδικὸν καθήκον νὰ ἠρξισεν ἡ διαμάχῃ τὸ Φανάρι.

Εἰς αὐτοὺς δὲν συμπεριελήφθη **κανεὶς ἐκ τῶν ἐπτά**, οἱ ὁποῖοι ἂν καὶ προσεκλήθονταν δὲν μετέβησαν τὴν 29ην Αὐγούστου 2015 εἰς τὸ Φανάρι διὰ τὴν «αἰώνον» Σύνοδον. Αὐτοὶ ἦσαν οἱ Σεβασμιώτατοι Θεσσαλονίκης, Παραμυθίας, Μυτιλήνης, Ἀλμυνού, Κονίτης, Ζηκύν καὶ Κιλκισίου. Αὐτοὺς δὲν δύναται νὰ τοὺς ἀξιοποιήσῃ τὸ Πατριαρχεῖον μὲ κάποιον τρόπον. Απ' ἐναντίας μένοντες εἰς τὰ μετόπισθεν ἀναπτύσσον συνειδητὸν ὁμάδος μὲ ὅσους ἄλλους Μητροπολίτας ἀντιθένται εἰς τὰ ὀνομονεμτικὰ σχέδια τοῦ Πατριαρχείου. Ἦτο ὡς φαίνεται στρατηγικὴ ἐπιλογὴ τοῦ Αρχιεπισκόπου νὰ μὴ συμπεριλάβῃ κανένα ὅχι μόνον ἐκ τῶν ἐπτά, ἀλλὰ καὶ ὄσον φανερώς ἐδήλωσαν τὸ **ἀγέρωχον φρόνημά τους** εἰς τὸν ἐπιχειρούμενον διὰ τῆς Μ. Συνόδου διακύρησις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας (Γόρτυνος, Γλυφάδας, Κυθήρων, Πειραιῶς, Ν. Σμύρνης). Διὰτὶ Διὰ

“Ἐχει τὸ Φανάρι Σύνοδον;

Μετ' ἐκπλήξεως ἀνεγνώσαμεν εἰς ὅλα τὰ ἱστολόγια εἶδμεν ὅτι τὸν «Νέα Σύνοδος στὸ Πατριαρχεῖον». Ἡ εἰρήσις τῆς ἱης Μαρτίου 2016 ἀναφέρει:

«Γενομένης τῆς τακτικῆς ἀνασυγκροτήσεως τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, ταύτηθ θὰ ἀποτελέσων, διὰ τὸ ἐξάμηνον 01.03.2016 – 31.08.2016, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, οἱ Σεβ. Μητροπολῖται: Γέρων Περγῶνου κ. Ἰωάννης, Ντένβερ κ. Ησαΐας, Ἀτλάντας κ. Ἀλέξιος, Πριγκιπωνήσων κ. Ἰάκωβος, Προκρινήνσου κ. Ἰωσήφ, Φιλαδέλφειας κ. Μελῆτων, Γαλλίας κ. Ἐμμανουήλ, Δαρδανελίων κ. Νικητῆς, Νητροῖτ κ. Νικόλαος, Ἀγίου Φραγκίσκου κ. Γεράσιμος, Σηλυβρίας κ. Μάζιμος, Ἀδριανουπόλεως κ. Ἀμφιλόχιος».

Πρῶτον, οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς μισοὺς ἐκ τῶν συμμετεχόντων δὲν ἔχουν ποῖονον. Δευτέρον, Σύνοδος ἐξαμηνιαία σημαίνει Σύνοδος ὑπὸ ὁμηρίαν, διότι ἐνν κάθε ἐξά-

Πιέσεις εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κρήτης;

Ἡ Ἱερὰ Ἐπαρχιακὴ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης ἐξέδωκε τὸ ἀκόλουθον ἀνακοινωθὲν τῆς 4ης Μαρτίου 2016, διὰ νὰ δηλώσῃ τὴν εὐγνώμοσύνην τῆς πρὸς τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως! Ἀπὸ αὐτὸ ἐπιβεβαιώνονται αἱ πληροφορίες τοῦ Ο.Τ. ὅτι Πατριαρχικὸι κύκλοι ἤσκησαν πιέσεις, ὥστε ἡ Ἐκκλησία τῆς Κρήτης νὰ τὸν τρόπον τῆς νὰ δεῖξῃ ὅπὶ δὲν ἠγορήθη διὰ τὸ γεγονὸς ὅτι παρηγοκονίσθη πλήρως δι' αὐτὴν τὴν ἀποκαλυμμένην «Σύνοδον».

«...Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης, μὲ ἀφορμὴ τὴν τημη-

τικὴ αὕτῃ Ἀπόφαση γιὰ τὴ σύγκλησιν στήν Κρήτη, «τοῦ ἱστορικοῦ τοῦτοῦ γεγονότος ἐν τοῖς Ὁρθοδόξοις Ἐκκλησιαστικοῖς χρονικοῖς τῆς τελευταίας χιλιετίας», κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Παναγιωτάτου, τὸ ὁποῖο θὰ ἀποτελέσει ἐκκλησιαστικὸ σταθμὸ γιὰ τὴν Ὁρθόδοξή Οἰκουμένη καὶ τὸν κόσμον ὁλόκληρον, ἐκφράζει βαθύτατες καὶ εὐγνώμονες εὐχαριστίες πρὸς τὴν Α.Θ.Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαῖον, γιὰ τὴν τιμὴ καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην πρὸς τὴν ὁφισωμένην θυγατέρα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τὴν Ἡμιανόνημον Ἐκκλησίαν τῆς Κρήτης...».

Ἡ ἔνωσις ἔγινε;

Ἡ «Ἐβδόμη Προσευχὴς διὰ τὴν χριστιανικὴν ἐνότητά» ἐτελείωσε μὲ ὁμίλιαν τοῦ πάπα Φραγκίσκου καὶ συνενωσίαν τοῦ Σεβ. Ἱταλίας Γενναδίου καὶ τοῦ Ἀγγλικανοῦ «Ἀρχιεπισκόπου» Μοχον. Τὰ λόγια τοῦ Ποντίφηκος ἀποτελούν βόμβη! Ἐπισφαινεῖται ὅτι εἰμὲθα ἐνωμένοι καὶ ἀπομένει μόνον ἡ πλήρης κοινωνία! Λογικὸν εἶναι μετὰ καὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς Οἰνίας ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ῥωσίας. Συμφώνως πρὸς τὴν ἐφημερίδα «ΚΑΘΟΛΙΚΗ» τῆς 15ης Φεβρουαρίου 2016:

«Ὁ πάπας Φραγκίσκος ζήτησε «εὐσπλαχνία καὶ συγχώρηση», εἰς τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο οἱ χρι-

στιανοὶ ἔχουν συμπεριφερθεῖ ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον, λέγοντας ὅπὶ δὲν μπορούμε νὰ ἀφήσουμε τὸ βάρος τῶν λαθῶν τοῦ παρελθόντος νὰ συνεχίζω νὰ μολύνουν τῆς σχέσεις μας... ὅδες οἱ ὑπηρεσίες ὑπὲρ τοῦ ἐνὸς Εὐαγγελίου ἐνίσχυσον τὴν μία ἀληθινὴ Ἐκκλησία καὶ δοξάζουν τὸν ἐνα Κύριο, τὸν Ἰησοῦ Χριστό.

Ἐνῶ βαδίζομεν μαζὶ πρὸς τὴν πλήρη κοινωνία», εἶπε ὁ Πάπας Φ